

1924
március
9



THE UNIVERSITY OF CLUJ-NAPCA LIBRARY

LIBRARY

1950

BCU Cluj / Central University Library Cluj

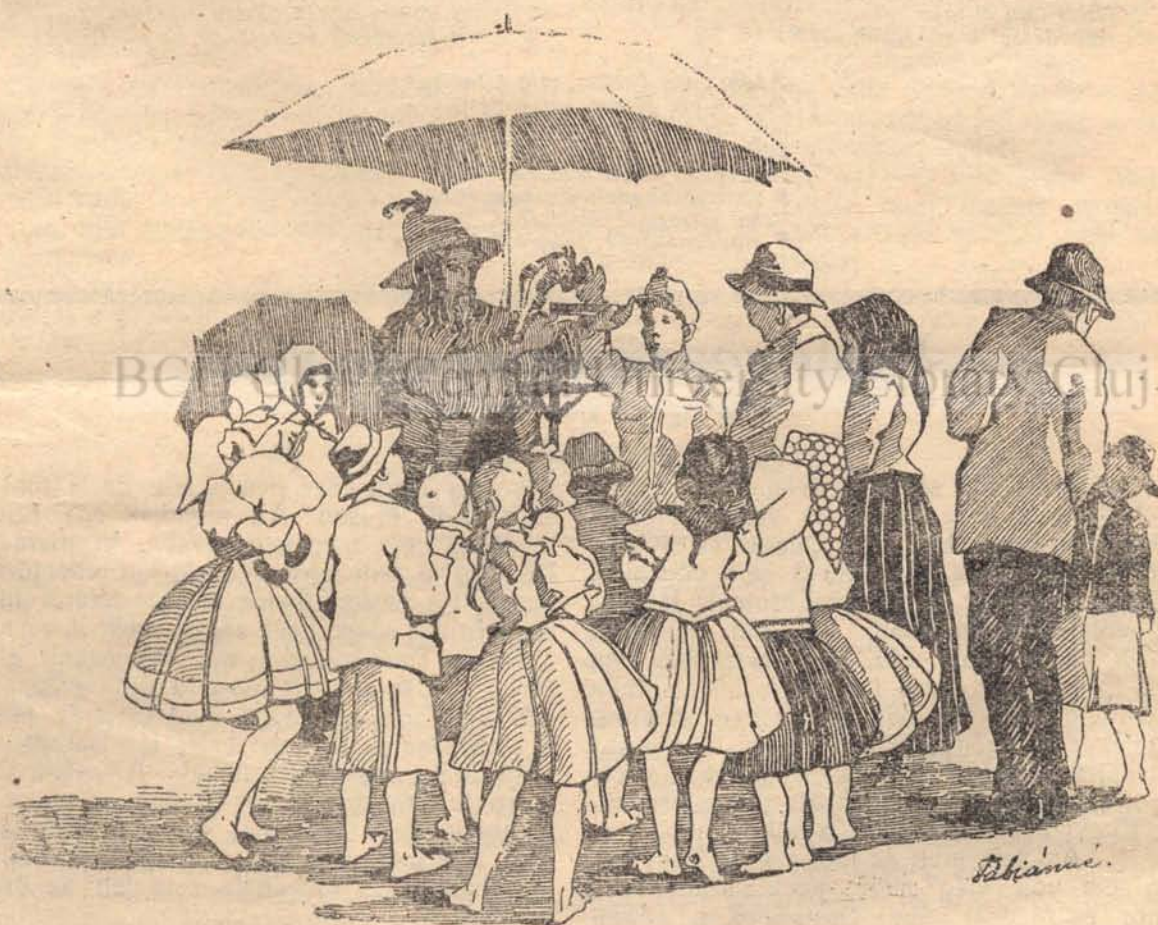
THE UNIVERSITY OF CLUJ-NAPCA LIBRARY

LIBRARY

CIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK



A szerencse cédolás papagály.

A talián papagály
Csillárom haj!
Hamis neki a zuzája,
Csillárom haj!
Szerencsét huz mindenkinek,
Ki a taliánnak fizet,
Csillárom, csillárom, csillárom haj!

Lám, Tökmag őfelségének,
Csillárom haj!
Csokoládét is ígérnek,
Csillárom haj!
Mégsem huz ki minden nevet,
Csak annyit, amennyit lehet,
Csillárom, csillárom, csillárom haj!

EMLÉKKÖNYVBÉ.

— Irtá: MONOKY SÁNDOR. —

Addig vagy boldog, míg kicsiny vagy,
 Én édes, drága gyöngyvirágom!
 Míg a gyermekség üde pirja
 Virít rózsaként szép orcádon;
 Míg hű kertészként védve-védünk
 Az életnek sok vésze ellen;
 Míg karjaiddal ránk fonódva
 Egyesülünk a szeretetben!

Addig vagy boldog, míg nem érted:
 Az életnek mért is van gondja,
 Mely arcunkról a pirt letörli
 S naponkint mély redőkbe vonja?
 Amíg nem érted, hogy a »Holnap«,
 Amely rád nézve mindig ünnepe:
 Miért tölti el igen sokszor
 Aggódással a mi lelkünket?

Addig vagy boldog, míg hited van,
 Mely a kis Jézust várva-várja;
 Míg két kis kezed összetéve
 Lelked kiöntöd hő imába;
 Míg ágyad fölött minden éjjel
 A »három angyal« virraszt ébren,
 Veled játszanak álmaidban
 S vigyáznak rád, hogy baj ne érjen!

(Vámfalu)

Addig vagy boldog, míg nem tudod,
 Hogy vannak napok, órák, percek,
 Mikor jobb volna nem is élni,
 Mint hordozni itt a keresztet;
 Amíg szeplőtlen, tiszta szíved
 Csak jónak látod e világot,
 S nem tudod, hogy e földön hányszor
 Feszítik meg az igazságot!

Addig vagy boldog, míg ki nem lépsz
 Az Életnek a piacára;
 Míg nem ismered, hogy a fénynek,
 A csillogásnak is van árnya;
 Míg a te lelked nem is sejtí,
 Hogy körülötted mily világ van?
 S milyen nehéz tisztán maradni
 A kísértések viharában?

Emlékezzünk régiokról.

— Elek nagyapó krónikás könyvéből. —

Isten kardja.

Száz esztendő sem telt belé, arról a szép szigetről, hová a csodaszarvas vezette Hunort és Magyarat, fölkerelkedtek a hunok és a magyarok. Már a víz s a legelő sem volt elég, nehogy a kenyér, úgy elszaporodtak. Hegyeiken, völgyeiken, erdőkön, mezőkön át addig mentek, vándoroltak, míg Szintyaországba nem értek. Ez jó nagy darab föld volt, laktak rajta mindenféle népek is, akik bizony nem szívesen fogadták a jövevényeket. De Hunor és Magyar ivadékai nem sokat kérdezték, elfoglalták az országot s felosztották a száznolc nemzetség között. Ennyi nemzetsége volt a hun s a magyar népnek. Am telt, mult az idő, s ime, Szintyaország sem volt elég nagy, úgy elszaporodott Hunor és Magyar népe. Összeültek a nemzetségek vezérei s tanakodtak, hogy merre vezessék a népet. A hun vezérek azt javasolták: menjenek nyugatnak; a magyar vezérek: menjenek vissza az őshazába, honnét Hunor és Magyar elszakadtak. Végre is abban állapodtak meg, hogy a hunok menjenek nyugatnak, a magyarok maradjanak Szintyaországban. Ha a hunok elég nagy földet találnak, adják hírül s a magyarok utánok mennek.

És elindultak a hunok: vezette az öreg Bendeguz s két oltalán két hős fia: Atilla és Buda. Utánuk tenger nép, ki gyalogszerrel, ki lóháton. Meg-megállapodtak erdőn, mezőn, folyóvizek mentén, de nem találtak kedvükre valót, míg a

Duna és Tisza közé nem értek. Ez a föld tet-szett nekik erősen. Azt mondták egy szível-lélekkel: nem megyünk tovább, itt maradunk. De még le sem telepedhettek, jöit rettentő nagy sereggel a vasfejű Detre. Messze földről hívta segítségül a megrettent népek, akik itt laktak a Duna és Tisza mentén, de megmozdult a hun sereg is. Ugy csapott össze a két sereg, mint két fekete felleg s ahogy összecsaptak, kiáradt a Duna, annyi vér folyt belé. Ha kiáradt, nem áradt hiába: győztek a hunok. A vasfejű Detre is szinte otthagya a fogát. Egy vasnyilat lőtt a homlokába Bendeguz, de csak félig ment belé, kint maradt a fele. Megfogta a nyilat, két-teroppantotta s kutyabaja sem lett az ördög-adtának.

— Megállj, Bendeguz! — kiáltotta Detre, ezt még a hetedik nemzetséged is megkeserül! Azzal elvágatott ő is megmaradt serege után.

Telt, mult az idő s a hunok éltek békeségben, nem is gondoltak hadakozásra. De Atillának nem volt nyugalma. Kicsi volt neki a Duna s Tisza köze, szerette volna meghódítani az egész világot. Éjjel-nappal ezen tündökött s im egy éjjel csodálatos álmot látott. Hivatta az álmofejtőket, a jövendőlátó táltosokat s mondta nekik:

— Hallgassatok ide, az éjjel álomban csodálatos álmot láttam. Mintha fényes nappal

láttam volna, úgy emlékszem rá: egy ősz öreg ember szállott le hozzám a magas levegő-égből s egy ragyogó kardot kötött az oldalára, ám ahogy felkötötte, úgy eltűnt, mintha föld nyelte volna el. Akkor aztán kerekedett sebes forgószél, az felkapott engem s vitt erdők, hegyek, tengerek, végtelen rónaságok, rengeteg nagy városok felett. Én pedig amint repültem, lelesujtottam kardommal s im az erdők meghajoltak, folyók s tengerek kétfelé nyíltak, a városok lángba borultak. Erre aztán fölbredtem. Mondjátok, mit jelent az álmom?

Elállott Torda, a legvéneob táltos s mondá:

— Felséges királyom, az a kard, melyet az ősz öreg ember hozott neked, az Isten kardja volt. Isten küldötte számodra. Meglásd, imitten is kezébe kerül ez a kard s akkor te meghóditod az egész világot.

Ebben a szempillantásban nagy lelkendezve szaladott feléjük egy pásztorfiu s mondá Atillának:

— Felséges királyom, a pusztán egy kardot találtam, ihol, fogadd el tőlem.

Nézi Atilla a kardot, megforgatja, villogtatja s ég, föld megzendül belé, akkorát kiáltott nagy örömeiben.

— Ez az Isten kardja, emberek!

Kérdi a parasztiut:

— Hol találtad, fiam?

Mondá a pásztorfiu:

— Felséges királyom, amint a nyár után mendegéltem, láttam, hogy egy tavaszi üsző »sajnálja a lábát«, sántítva lépeget. Dézem, mi baja lehet. Hát vértől virágozik az utó ballába. Tündöttem magamban: ugyan mi vérezheté meg, mikor gyenge hajlós fűnél nincs egyeb a pusztában. Nézek erre, nézek arra, s ihol egy kard hegyét pillantom meg a földben. Megfogom, hogy kihuzsam, s hát abban a szempillantásban láng csap ki a kard hegyéből. Én bizony megijedtem s elszaladtam, de ahogy visszanezek, látom, hogy a kard csak kipattan a földből s forog, forog, mintha szél forgatná. Egyszerre csak ellobban a lángja s a kard elterül a földön. Én aztán neki-bátorodtam, visszamentem s fölvettem a kardot.

— Ez az Isten kardja! — kiáltotta Atilla.

— Az a kard, melyet álmomban láttam!

Azzal kezébe vette Atilla a kardot s mindjárt kipróbálta. Háromszor vágott neki a négy anyaszélnek, hogy csakúgy zúgott belé.

— Ez az, ez az! — örvendezett Atilla s egyszeribe elrendelte, hogy tüzeket gyujtsanak mindenfelé az Istennek, aki elküldé neki az ő kardját.

És beteljesedett a táltos jóvendőmondása. Atilla csakugyan meghóditotta az egész világot...

(Kisbaczon.)

A német kisasszony.

(A nagy láda meséiből.)

— Irla: K. BENDRE RÓZA. —

Sokszor kérdezted már tőlem, kacagószemű, nótáskedvű kicsi lányom, Jolánka, hogy ugyan miért kerülgetjük mi itt a folyosón azt a nagy barna ládát. Miért nem vitetem fel a padlásra, ott annak a helye a többi lom között.

Én csak mosolyogtam ezen a beszéden, de nem feleltem reá. Kellemes időben átadtam neked az én kényelmes nyugvószékem, magam pedig felültem a nagy láda tetejére és a sűrű vadszőlőfüggöny által eltakarva, ceruzát, papírt vettem a kezembe és irtam. Leikem ott bolyongott azon a helyen, ahol ez a láda állott valamikor: — otthon, az édesanyám körül...

Amikor szépen nyomtatott betűkkel megjelent írásaimat hol hangosan nevetve, hol meg könnyes szemmel, vagy éppen nekikomolyodva, az előttem még ismeretlen kifejezések jelentőségén tündödvé olvasgattad, megdérkezted tőlem:

— Ugyan hogy tudta anyuka ezeket így megírni?

Ma töltöttem be a tizenkettedik évet. Most, a születésnapodon elédbe állok, a szemedben nézék, abba a ragyogó tükörbe, amelyből az értelem csillog felém és megfelelek kérdésedre:

— A jó Isten ajándéka minden sor, amely ironom hegyéről papirosra kerül. Jutalom azért, mert szülőiisztelő, szerető gyermek voltam és ma

is híven örzöm az elmúlt idők emlékeit, hogy azoknak értékét veled megismertessem és megkerjelek, hogy ha majd én nem leszek, ápolod tovább őket te...

Mert amelyik házban egy-egy ilyen ócska lom előt, mint ez a barna faalkotmány itt, van valaki, aki kegyelettel megálljon, ott a családban lélek uralkodik és meg van az összetartás...

Gyere, nyissuk fel ennek a ládának a fedelét. Látod itt balfelől ezt a kis fatetejű rekeszt? Ez a ládafiia. A régi öregek az ilyen ládafiában tartogatták a pénzüket s ha üres volt, szomoruan mondogatták: »Hiába, hiába, nincs a ládafiába!«

Azt mondd, hogy ez is üres? Nekem nem üres... Képzetelem híven elraktározta benne az én legdrágább kincsemet: gyermekkorom emlékeit.

Ezek közül a drágaságok közül eléd teszek egynehányat. — Kinyitom a ládafiát: hadd szálljon a mese, mely valóság volt egyszer...

Kilenc éves voltam már, amikor az iskolai szönet egy szép nyári délutánján így szólt hozzám az édesanyám:

— Vedd a kalapod, megyünk valahová!

— Hova, édesanyám?

— Elviszlek a német kisasszonyhoz. Mától kezdve zongorázni és németül tanulsz.

Elmentünk a »német kisasszony«-hoz. Így hívták a mi Magura alatti kisvárosunkban Fäulein Elisabelhet, aki zongorát és idegen nyelveket tanított.

Engem minden új dolog érdekelt. Már szemmel láttam mindent, mint a korombeli többi gyermekek.

Amint beléptünk a német kisasszony kapuján, majdnem felkiáltottam a kellemes meglepetéstől. Köröskörül vesszőpalánkkal magasan elkerített, gyönyörű virágos kert közepén állott a kisasszony szebbnél-szebb futónövényekkel borított falu lakóháza. Égtem a vágótól, meglátni a ház lakóját, akihez jöttünk: a német kisasszonyt.

— Szép szőkehajú, fiatal leány lehet a kisasszony, — gondoltam magamban, mert, szerintem, csakis ilyen valakinek lehetett olyan pompás kertje, mint az ott. — Édesanyám kopogott az ajtón.

— Szabad! — hangzott belülről.

Mi beléptünk. Három egymásba nyíló, tiszta levegőjű, igen barátságos szoba tárult elém. A középsőbe nyitottunk be.

Egészséges, pirosarcu, középtermetű öreg hölgy fogadott bennünket, akinek a haja épp úgy volt kétfelé választva, mint az édesanyámnak. Fején fekete csipkedisztt viselt.

— Csókolom kezét! — köszöntem a néni-kének, akit a »kisasszony« mamájának gondoltam s már kezdtem kutaini szememmel a másik két szobában az én képzelte szőke kisasszonyom után, amikor megszólalt édes anyám:

— Jó napot kívánok, kedves kisasszony! Ma elseje van, elhoztam tehát az én kisleányomat, amint azt már a múlt héten megbeszéltük.

Tessék megtanítani a német szóra! Itt van az ábécé is, amit fetszett mondani, hogy vegyék. — Nagyon szereti a lelkem a madarak nótáját hallgatni, hátha jól esik a fülének a zongoraszó is, tanulja meg azt is. Gyermekek még, nincs egyébre gondja.

— Já, já! Hogy is hívják a kislányt?

— Róza! — felelt helyettem édes anyám, mert én azt sem tudtam, melyik világon vagyok a csodálkozástól, amikor az előttem lefolyt beszélgetésből megtudtam, hogy ez az öreg néni — kisasszony!

Nem sok időm volt a csodálkozásra, mert édes anyám eltávozott s engem azonnal munkába vett — a kisasszony.

— Gyere be, Róza, másik szobába, ott van zongora. Első kell nézni, hogy van neki fehér meg fekete pillentyű.

Mentem utána, néztem és hallgattam én mindent. — Egy kis füzetbe cifra ákómbákomokat kellett pingálni, amelyek mind egyformák voltak s mégis az egyiket nem úgy hívták, mint a másikat.

— De hiszen, köszönöm én az ilyen mulatságot! — méltatlankodtam magamban — ettől ugyan meg nem szólal a zongora! — Hol van

ez a madarak nótájától?! — É, gé, há!!! — Rettenetes!

Már kezdtem unni a dolgot, amikor egy nagy koppanással rápottyant valami a billentyűkre s én majd hanyatt vágódtam ijedtemben, mert az a valami nagy rikácsolva reám kiáltott:

— Kukac!!!..

Az a valami, amitől én úgy megszeppentem, nem volt más, mint egy — jóképű mátyás madár.

— Mars, Matyi, mars! Alló! — kiáltott reá a kisasszony, mire az elrepült.

— Ez a Matyi. Az én kis Matyi, az én gyerek, — mutatta őt be nekem a kisasszony, amikor látta, hogy milyen nagy szemekkel nézek még mindig utána.

Dolgaim végezte után haza készülődtem, amikor a harmadik szobából az én fülemnek igen tetsző madárcsicsergést, füttyülést hallottam.

Mosolygó érdeklődéssel fordultam arra. Látva ezt, bevezetett oda is a kisasszony. — Apró kanári madarak egész csoportja volt ott, kisebb nagyobb kalitkákba zárva.

— Jaj, be édesek! — kiáltottam, elragadtatva, mire Matyi ismét előkerült valahonnan s torkaszakadtából ripakodott újra reám:

— Kukac!

Ezt már aztán az én természetem nem győzte tovább komolysággal. Felcsendült az én vidám gyermekkacagásom. Nevetett a kisasszony is. Csicsergett hozzá a sok kis madár édesen. Az ablakon beragyogott a nap bucsuzó sugára, mert már közel járt az este...

Vidámság, elégedettség csillogott mindenütt, csak Matyi volt igen megsértve. Nagy durrrel-durrrel csörtetett a másik szobába.

— Krrr! Krrr! — berzenkedett.

— Ne haragudj, Matyi! — kiállítottam utána engesztelésképpen — hozok neked holnap egy csomó utilapumagot. Meglásd, milyen jó lesz!

A kisasszony reám nézett. Hosszan, szeliden. Oda jött hozzám. Megsimogatta az arcomat. Fölém hajolt és megcsókolta a homlokomat.

— Jó kislány vagy, Róza. Gyere le másik kertbe. Adok kicsi gyümölcs neked, — mondotta kedvesen.

Lementünk a másik kertbe. Gyümölcsfel dusan megrakott fák voltak a kert egyik felében, másik felében pedig katonás sorrendben egymásután kerti veteményekkel tele ágyások következtek. Példás rend és tisztaság volt mindenütt.

— Kisasszony, kérem, ki ültette ezeket a veteményeket és ki szokott itt kapálni, gyomlálni?

— Én! Felkelni jókor, lefeküdni későn. Ugy van jól...

— Holnap korábban jövök s ahol árnyék lesz, ott majd gyomlállok én. Jó lesz, kisasszony, kérem?

— Já, já, kicsi! Gyere.

— Csókolom kezét! — köszöntem.

Egy szép virágbokkrétával és néhány jó körtével tértem haza. Még egyebet is vittem... Annak a jó öreg leánynak — a szeretetét... Ettől a naptól kezdve Matyi után én foglaltam el az első helyet — a szívében...

Este sokáig nem tudtam elaludni. Az öreg kisasszonyra gondoltam, akinek nincs kisleánya. Egyedül imádkozik, alszik. Egyedül ebédel. Ugy sajnáltam...

Multak az évek. Már a klasszikusokat játszottam. — Olykor leült a kisasszony a zongorához és játszott nekem. Munkában eldurvult ujjai bámulatos gyorsasággal és biztonsággal jártak a billentyűkön fel s alá és hallottam nyomokban felcsendülni — a madarak dalát

Lassan reá került a sor a magyar nótára is. Ezeknél már komoly nézeteltérés volt közöttünk. Felnyitotta a kisasszony a kottát.

— No, játszani csak ez, itt ni: »Huzzad csak, huzzad csak keservesen«.

Elkezdtem játszani.

— Áber! Nicht so! — Ei-ne, zwei-e!

Nem ment sehogysen. Összeteremtett érte

alaposan. — Hogy lehet az, hogy aki már meg lehetőszen játsza Lisztet, az nem tud egy ilyen pusztai betyárnotát előadni? Eljátszotta nekem. — Akkor tapasztaltam először, hogy milyen nehéz dolog — az önuralom... — Ha szabad-jára engedtem volna feltolakodó érzéseimet, a zongora alá kerültem volna a nagy nevetéstől.

Amikor magamra hagytott, eljátszottam én azt a nótát úgy, ahogy az én lüktető magyar vérem diktálta.

Megállott a kisasszony a küszöbön, úgy hallgatta. Soha nem erőszakolta többet reám a magyar nótánál szorosán vett ütemeket. Kedves, finom lelkével megértette azt, amit én még akkor nem tudtam neki kellő szavakkal megmagyarázni. Megértette, hogy a magyar nótához magyarul is kell érezni...

Tizennégy éves koromban már egy nagyváros hangversenytermében játszottam Bellinét. Amikor felugott a taps, megjelent előttem az én jó, öreg kisasszonyom képe, akinek én ezt köszönhettem...

(Nagyvárad, 1924)

Portulácska.

(Mese.)

— Írta és rajzolta: GULVÁS KÁROLY. —

Kacagással se igen győzitek, ha rendre elmondom néktek, mi drágalátos, fájntos, gálántos leányzó volt Portulácska. Azt se hallgathatom el azért, hogy mi tűrés, tagadás, de bizony még a jó gombából is bolond gombát főzött őkelme, mert amilyen híres nevezetes gazdasszony volt Portulácska ő magácska, ha megveregette vas-kanalával a kis csuprot, nagy csuprot, uccu bizony minden ütésére hármat szökött a fedő alól a friss víz tisztája, fahéja, burjánja, amit délebédre ott sütött-főzött a konyhán magának meg mamájának. Ne gondoljatok azért semmi ördögi mesterségre, vagy boszorkánytudományra, Portulácskának ő magácskának még csak a mamájára volt gondja, mert kettecskén éltek s hogyha ettek, szebbek lettek, ha nem ettek, a képükre kenték, ami megmaradt, attól osztán, ha lefeküdtek, a legédesebb álmukat aludták. Hiszen aludták is volna ők, míg a nap rájuk nem kacsintott, de még harmadiknak ott volt ám a Cifli kokas is, a ház harsány trombitája, ez osztán bezzeg felkukorékolta őket mihamar, ha hernyóval, hangyával, téjbefőtt kásával jóllakott néha. Dehát meg lehetett bocsátani ennek a szép, takaros járású, büszke tartású kokasnak azt is, ha folyton kukorékolta a drága, mikor olyan igen rejtentően szép sárga volt, mind az orra, mind a lába, torka, begye meg olyan fehéres, majd kibadt két szép szeme, fényes fekete volt egész tollruhája, égő piros a taréja, kétfelé volt a szakálla.

Hát, ahogy mondom, Portulácska szép galambom kedves édesmamájával meg a Cifli ko-

kasával ott éldegélt azon tájon, ahol az embernek délben színes árnyéka nemhogy nekik lett volna akár mindhármójuknak, osztán ha nem volt árnyékuk, zöld ágból volt a hajlékuk, egy nagy erdő kerekjében. Hát bizony más bezzeg bujdosik párjával, ki ahová mehet, míg valahol élni bátorságban lehet, de biz' ők hárman elég bátorságban éldegéltek odahaza is, ki nem mozdultak volna a házból, nem egy-két vaklóért soha, házuk oldalától, kidőlt kéményüknek bedőlt sárfalától el nem pártoltak semmi kincsért sem.

Már csak elhiszitek tán, hogy milyen jól ment soruk ott hármójuknak, ott a kerek erdő hátán, egészen kitelt még a talpuk is a hizástól, a talp alá valót meg ugvis kirugta alóluk a Cifli kokas mindegyre. El ne felejtsem mondani azt is, hogy Portulácska még olyan helyre leányzó volt, de ember se járt arra őfeléjük soha. Hisszen jaj lett volna annak, aki erre jár, Cifli kokas a szemit is kivágta volna annak, aki az ő kedves kis gazdasszonyára, Portulácskára rá merte volna emelni a tekintetét. Nem is szemetelt ott a Cifli kokas szemetén senki fia, csak egyetlenbe egy szilaj legény, akihez fogható nem is volt a föld kerekén, ez volt hajnárom királyfi, aki mégis engedelmet nyert Cifli kokastól arra, hogy legalább a Portulácska kis kacsóját megfoghassa és a szeme közé nézhessen a kisasszonynak.

Hanem hát egyszer valami roppant nagy dolog történt hármójukkal, olyasmí, amit el se hisztek egyszer, nemhogy másszor. Nem aféle valami, mint mikor a kicsi kutya tarka farkára

száraz hólyagot köttök kővel töltve, ilyesmit nem is igen kötnek az orrotokra, hogy szegény kutyát úgy megriasszátok, hanem ennél is borzasztóbb meglepetés érte Portulácskát ő magácskát meg az anyját. Ugy történt biz' az, hogy egyszer ahogy az a bolond Cifli kokas nagyot rikkantott, hármat kukorékolt, még utána kettőt szépet toporzákolt, úgy hogy majd kirugta széles jókedvében a ház oldalát, — hát egy nagy bolond kőbe megütötte a ballábát. Hiszen, ha még csak a kis ballábát ütötte volna meg Cifli kokas, attól ugyan meg nem bolondult volna még bűvában, bánatában, hanem biz' a még az a felfelé kunkorodó hegyes sarkantyuja is majd belétört abba a csuda kőbe. De már ezt nem tűrhette Cifli kokas, tovább feszegette, utoljára kigördítette a lyukból a nagy bolond követ. Hát ahogy kiheppent a kő, nem is fekele volt a színe neki, hanem még milyen ragyogó, csak a látásától megvakult két hollófiu egyszerre, ahogy odajöttek a csudakő bámulására káronbús csőrükkel nagyokat károgni. No hiszen károghatott annak hat vakvarju is, kukorékolhatott bánatában Cifli kokas, lövelt biz' az a kő magamagából olyan szivárványszíneket,



hogy aki meglátta, leesett az álla a csudálkozástól, olyan szépnek, ragyogónak találta mindenki. Mert bizony az a csudakő maga egy kárbunkulus kő volt, vagy még annál is különb.

Na osztán hire is futamodott egyszerre a Portulácska gazdagságának. Jaj, hogy taposták körülötte-mellette a földet a különbnél-különb lánykérők ezóta. No hiszen, akire egyszer ránézett a Cifli kokas az ő horgas szemével, annak nem volt kedve másodsor odajönni Portulácskához, az osztán arról kődült, úgy elhordta az irháját onnét. Volt bizony olyan is a látogató erdőkerülők közül, aki nyolc lovas hintó után is gyalog szaladgált, mégis valahogy addig kémlelte volna a helyet, hogy ha valahogy megláthatná Portulácskát vagy a követ.

Hanem bizony egyszer csak hiába okumlálták többé, hogy hol is az a fényes kárbunkulus kő, merre is lakik Portulácska ő magácska, meg az anyja meg még a Cifli kokasa, úgy eltűntek azok a föld színéről, erdő hátáról, mintha épen csakugyan a föld nyelte volna el őket. Mert hát hát onnét, ahonnan a nagy fényes kő kigördült, a ház oldalától arrafelé támadt egy nagy lyuk, az osztán mind nőtt, nőtt, egyszer csak benyelte a házat is, meg a bennevalókat is, Portulácskát ő magácskát, a mamácskát, meg a Cifli kokasokát kis csuprostul, nagy csuprostul, minden égett fakanalastul odalettek, hogy még ilyet soha nem hallott az se, akinek az agyara most csirázik. Nagy is lett a hire pora ennek, ma is csuklik a térdekalácsa mindenkinek, aki erre a borzasztó esetre gondol, sippal, dobbal, nádihegedüvel járták a helyet, hol, merre lennék Portulácskát, de biz' azokat hiába keresték, ha hetvenhétyszer tövé tették is a helyet körülöttük.

Hogy is találhatták volna fel őket a föld színén, mikor a föld alá sülyesztette őket Terembura, a híres békakirály Persze, hogy ő küldte fel a nagy kárbunkulus követ a föld alól, hogy elvakítsa ezzel Portulácskát, hogy megmutassa nagy gazdaságát, hogy milyen nagy uri módba teszi ő Portulácskát, mert tudta, hogy másként úgy se menne hozzá feleségül, csak ha így mindenestül elragadja magának.

Hajnárom királyfi épen a Marosba akart ugrani bánatában, mikor megfogta a gallérját jó édesapja, az öreg király, vigasztalta, hogy jó fiam, ne hagyj itt a pompát, vészek neked rotyós száru csizmát. Portulácskát ha odaadták másnak, csak lesz ki gondodat viselje ezután is.

— Már én addig meg nem nyugszom, ha kutyán szántok is, míg Portulácska az enyém nem lesz! — mondta a királyfi.

Hej, az öreg király szörnyen nekibusult egyetlen fia mondásán, majd kirágták szívét a gondok, hogy kire marad a trónus, ha a fia világgá megy, de hát csak töviset nevelt rózsát várt reménysége akárhogy furta faragta eszének járását, belé kellett nyugodnia, hogy utra kerekedik fia. Az aggodás ráncba szedte homlokát bizony, mikor elindult Hajnárom királyfi az erdőn tulra, az óperenciás tengerre. Hajójának orrát, a kötelek csigáit, az árbocfák tetejét mind bevonták arannyal variott kárpitokkal, csak úgy csillagzott a tenger a hajóra rakott lámpásoktól, ahogy kifeszítették a vitorlákat. Sok kulcos várost ért bizony Hajnárom királyfi jártában-keltében, messze fujta a szél a Portulácska eltűnésének hírét, de se hamar napon, se később tájon nem akadt semmi néven nevezhető nyomra Hajnárom királyfi.

Portulácska ezalatt ott éledgált a Terembura kastélyában. Szörnyen szerette volna ez a híres békakirály, ha egy kicsit meg tudta volna lágyítani a Portulácska szép magácska kemény kis szivikéjét. Tenyeréből édes mézzel etegette, ölbe vette, úgy hurcolta fényes tükörpalotájában, tarka-

barka hízkeléssel járt körülötte-mellette mindig, de bizony Portulácska csak sirt, egyre sirt mindig. Nem is csuda! Még csak egynéhány eszendődt számlált virágzó ifjúsága, máris Terembura felesége legyen, aztán itt hallgassa a békakirály palotájában a sok kunkogást, vartyogást, brekegést. Lássa folyton itt gubbasztani a Cifli kokast, kalickába zárva, akinek még a kukorékolását se állhatta Terembura békakirály.

Hanem Cifli kokas nem sokat teketóriázott, ahogy folytonosan keseregni látta Portulácskát, kirugta a kalickája ablakát, belevágott a kalicka őrizőjének a szemébe hegyes csőrivel, nekirepült a palota őrző béka bámész képének, azzal ki a Terembura király palotájából. Hamarosan megtalálta azt a lyukat, ahol besünyedtek a föld alá, osztán jobb szárnyára vette mindjárt a reménység, hogy megszabadíthatja Portulácskát.

Hajnárom királyfi ezalatt reménysége zöld ágát marékka szaggatta s hogy el ne hervadjon, míg azt kötözgette, széme harmatjával gyengén öntözgette, hátha mégis Portulácskáját viszontláthatná. Az ő nevét kiabálta hegyen, völgyön, sikon, tengeren egyaránt, míg egyszer végre meghallotta a Cifli kokas kukorékolását.

Épen azt dalolta akkor is szegény Hajnárom királyfi, hogy:

Az erdőben minden fának van ága
Csak én magam egyedül.
Csak én magam egyedül vagyok árva.

— Dehogy vagy árva, dehogy maradsz árvaságban, odavezetlek én, ahol Portulácska van jó királyfi, kukorékolta Cifli kokas, ha nem hiszed. Gyere velem, majd én a fejedbe veerm, mitévő légy.

Hát hogy ne fogadta volna meg minden okos tanácsát Cifli kokasnak Hajnárom királyfi. Zsákot vetett a hátára, úgy ment a Cifli kokas tanácsára egyenesen be a békelyukba. Mentek, mendegéltek, most már csak rásütött az öröm napja is szegény bánatos királyfira, akkor meg még mosolygós is prémezte orcáját, mikor kiöltöztette a zsákból Cifli kokas gólyakirálynak Hajnárom királyfit. Mert bizony az okos kokas tanácsára előszedett a hátizsákjából egy veres nadrágot, amilyen veres a gólya lába, azt magára vette, fehér lepedőjét alól feketével szegte, hogy olyan legyen, mint a gólya tolla, a fejére meg egy hosszú, hosszú csőrű álarcot tett, hogy csakugyan gólyakirálynak higgye őt még az a vasaltszivű Terembura békakirály is.

Hát ahogy elérkeznek a bekekirály üvegpalotája elibe, hármat rikkant nagyot Cifli kokas:

Terembura, gyere ki,
Gólaakirály hivat ki,
Cifrán öltözzél neki,
Mert a szépet kedveli
De még ahogy szereti,
Azonmód meg is eszi!

Bezzeg még a pipaszár is majd a torkán akadt Terembura királynak, olyan nagyot nyelt ijedtében, hogy a gólyakirály vizitel nála!

Gondolta magába, kiküldi valamelyik cselédjét, hadd nyelje le azt a Gólya király.

— Tiszteltet én gazdám, vartyogta a béka-követ Hajnárom fülébe, nagyon fáj a lába, nem jöhet ki máma, szörnyen megütötte, minap a szalmába, mikor hanyatt teküdt hajnali álmába, azt izeni, kéret szépen, mi a kívánságod tőle.

— Nékem az a kivánságom, dörmögte ál-
orcája megől Hajnárom királyfi, hogy Portulácskát ő magácskát, édesanyját ide adja, mert különben máma este mind a gyomromba kerültek, úgy fefallak még itt helybe!

Ha hiszitek, ha nem, alig tudta végig mondani szörnyüses fenyegetését Hajnárom királyfi, majd megszakadt a kacagástól az álarc mögött. A bolond Cifli kokas meg csak úgy rugta a port maga körül örömben, hogy úgy ráijesztettek a vasaltszivű Teremburára, a teremburáját a hitvány békájának.

Hát bizony az ördög köszörülte torkát még annak az inasnak is, amelyik elvartyogta urának az izenetét, erősen viszkedett is a háta, ahogy végig vert rajta Terembura békakirály az izenetért, dehát meg kellett tenni akárhogy is a parancsolatot. Csak a ravasz békakirály még is arra gondolt, hogy hátha csak a nagy kárunkulus követ adná oda Hajnárom királyfinak, osztán elfelejtené ezért Portulácskát. Egy másik békától kiküldte hát a nagy bolond drágakövet, hanem osztán repült is vissza, mintha kinn se járt volna, mert Hajnárom úgy vágta a fejihez szegény cselédnek, hogy Terembura is alig tudta kiszedni füle mellől a nagy követ.

A harmadik cselédjétől meg a Portulácska mamácskáját akarta kiküldeni az az utálatos békakirály, hanem ezt meg úgy vágta derékon Hajnárom királyfi, hogy hetet hencseredett tőle.

— Mostmár azt parancsolom, mondta Hajnárom királyfi, hogy maga Terembura hozza ki őibe Portulácskát, mert különben rontom, bontom, a nyakába ontom egész házatáját, nádleveles palotáját, kristályüveg veres tornyát.

Hát hozta is nagy szepegve, őibe fogva a szépséges Portulácskát Terembura, de semmit



se mert szólni hozzá, mert ahogy az öléből kiadta k kisasszonykát, úgy belécuppant bánatában a tóba, hogy csak úgy loccsant utána a tó.

Bezzeg rögtön ledobta álrüháját Hajnárom királyfi. Más volt az ő forró csókja, ölelése, mint a vasaltszinü békakirály brekegése!

— Távolról is jobb volt tégedet szeletni, Hajnárom királyfi, mondta Portulácska, mint közelből gyűlölni azt a békakirályt, mondta volna tovább Portulácska, ha engedte volna szóhoz jutni a királyfi.

Rögtön kikukorékolta Cifli kokas világgá az egész dolgot, anyjostul vitte haza Portulácskát Hajnárom királyfi, hogy az öreg király előtt is megmondhassa, mi a szíve szándéka, hogy feleségül vehesse Portulácskát.

Még a szél se verhetne volna különkül össze a bokáját az öreg királynak, mint ahogy erre a jó hirre felugrott örömeiben trónusáról, azt se tudta hirtelenében, kit öleljen meg, fiát-é, lányát-é, vagy az öreg mamát-é, csak szaladt az egyikől a másikhoz, mint akinek elment az

édes esze. Cifli kokas is olyan jól mulatott ezen, hogy elfelejtett minden bút és bánatot, még ti is jól találtátok volna magatokat a nagy lakodalomban, ha el nem felejtettek volna meghívni benneteket.

(Marosvásárhely.)

TAVASZI DAL.

— Irta: BENKŐ ANNA. —

Fujdogál a tavaszi szél,
Olvad már a hó,
Csomagol és költözködik
Oreg Tél apó.

Zúzmarás fehér szakállá
Messze integet . . .
Üdvözlünk, ó, madárdalos,
Kedves Kikelet!

(Bethlen.)

Lackó büntetése.

Irta: CSÜRÖS EMILIA.

Lackónak rossz napja volt. Akármihez nyult, rosszul sült el. A vizes poharat elejtette, a tintatartót felborította és azonfelül olyan pityergős kedvében volt, hogy öt éves nagy fiu léteré folyton itatta az egereket. Végre is apuka meg-sokalta a dolgot.

— Ha rögtön el nem hallgatsz, Lackó — kikergetlek! — Csakhogy erre Laci még jobban rákezdte a sirást, s apuka, aki mindég betartotta a szavát, akár jót, akár rosszat ígért, kénytelen volt szavának állni, és Lackót kitenni a sötétbe, az ajtó elé.

Lackó bátor fiu volt és nem félt a sötétségtől, de most, hogy egyedül állt kint és nem volt szabad visszajönnie, egy kicsit elszorult a szíve. Még azt is hallotta, amint apuka rászólt Zsuzsára: — Ma nem kell megvetni Lackó ágát, mert az istállóban fog aludni a béresekkal.

Szeget ütött ez a dolog a Lackó fejében. Hát ha apuka úgy akarja, — legyen! — És megindult az istálló felé. Utkőben találkozott az öreg béressel: — Vigyen magával János bácsi, — ma az istállóban kell aludnom, mert rossz voltam!

— Tyü, szentem bogaran, — hát aztán mi rossz fát tettél a tűzre? — kérdezte az öreg.

— Én nem is jártam a tűznél, — mentegőzött Lackó, — aztán meg apuka erdejében mind jó fa van. Nem azért kergetett ki, hanem mert rossz voltam.

Az öreg béres karjára vette Lackót és bevitte az istállóba. Ott puha ágyat vetett neki az illatos szénából a jászol mellé. A lámpást felakasztotta a jászolra és az kedvesen, szeliden világított le rájuk.

— János bácsi! — Itt olyan nagyon jó — mondta Lackó a szíve mélyéből, és figyelmesen nézett a tehének felé. Azok lepihenve a friss

szalmára, csendesen kérődztek és olyan okosan és szeretettel néztek Lackó felé.

— János bácsi, — én úgy szeretnék mindig itt aludni a maga subáján! Milyen jó is lenne az!

— Azt elhiszem, szógám! — felelte János bácsi — magam sem cserélném el illatos széna ágymat, — még a király selyem függönyös nyoszolyájával sem!

— A király — kacagott Lackó — Hát bizony, ha most itt teremne aranyos hintáján, magam sem szívesen mennék el vele!

Csakhogy a király nem jött, — hanem Lackóra nézve annál is sokkal nagyobb hatalom érkezett az istállóba — apuka.

Azt hitte, hogy sirva fogja találni Lackót, — és meg akart bocsátani neki Ehezett azonban Lackó már messziről kiáltotta: — Apukám! Itt olyan jó, — én ezentul mindig a János bácsi subáján fogok aludni! Apukának elállt a szava. Ez a kacagó, vidám kis fiu lenne az ő előbbi pityergős, nyafogós fiacskája? Hihetetlen! Vagy a büntetés járt olyan rendkívüli eredménnyel? Apuka szótartó ember volt. Nem vitte be magával Lackót, mert látta, hogy az csak újabb könnyzáport eredményezne. Hagyta elaludni a János bácsi subáján. Micsoda alom volt az, édes Istenem! — János bácsi sok szép meséje mind ott keringett a feje körül, — alól meg az illatos szénából virágtündérek bujtak elő és táncoltak, kacagtak, kergetőztek Lackóval. Daltak is édes kis virágdalokat, hogy Lackó már repülni is tudott a gyönyörűségtől. Aludt, mint a tej. Akkor János bácsi bepakkolta a subájába és felvitte a szobába. De Lackó angyalos kis ágában is egyre a széna tündérek kacagását hallotta. Olyan édes álma sosem is volt többé, mint akkor büntetésből.

Kis rajziskola.

Rajzolja: ILONA NÉNI, írja: GYULA BÁCSI.

Márikának és Gyuluskának annyira megtetszettek a csupa körökből kikerekedett rajzok, hogy nem hagytak békét a mamának, s amint megmeszelték, hogy a mama félbehagyta az olárképet, melyet megrendeltek nála — közre vették s könyörögve könyörögtek: folytassa a körbe-karikába rajzolást. Sőt megígérték, hogy ők is segítenek a mamának. A hamis Gyuluska még a témát is megjelölte: mókuskát kívánt. Persze azért, mert már kieszelte rá a verset. Milyen pompásan fog rimelni: Mókuska — Gyuluska!

— Jól van, gyerekek, mondta a mama. Há rajzoljunk mókuskát. Azzal egy, kettő, kész volt a mókuska. Ihol van, ni!



Amint kész volt a kép, már szavalta is Gyuluska a versikéjét:

Ne félj tőlem, ne félj, édes kis mókuska,
Nem bánt téged, nem bánt Fábían Gyuluska!

— No, lám, mondta apuska, meglásd, mama, hogy még költő lesz Gyuluskából!

— Nem leszek, de már vagyok is, jelentette ki önérzetesen Gyuluska.

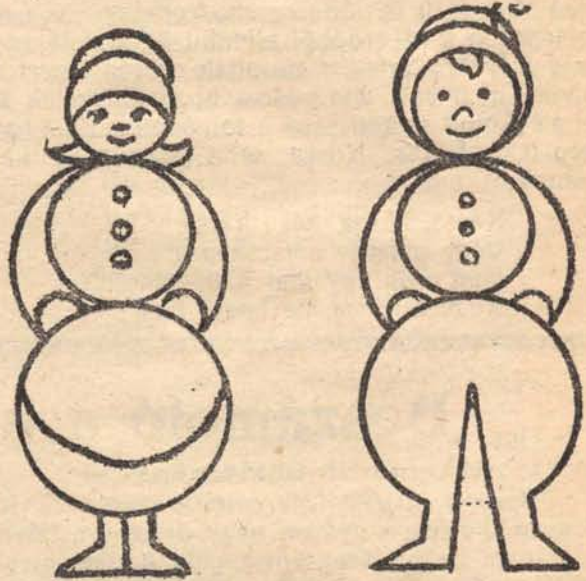
— Örvendetes, tudomásul vétetik, nevetett apuska, s bizonyosan nevet a mókuska is, ha eleven lett volna.

— No, gyerekek, most már nehezebbet rajzolunk. Nem lesz elég egy kör, de némelyik rajzhoz két-három, sőt négy kör is szükséges.

— Ó, az nem is oly nehéz, mondja Mária, aki már második gimnázista. De bezzeg nehéz Gyuluskának, aki még csak elemista.

A mama most kemény kartonból négy kört vág ki. Mindegyikre befűt ír. Az *a* betűs kör a legnagyobb átmérőjű 4,5 cm. A *b* kör átmérője 3 centi, a *c* 1 centiméter és 7 milliméter és a *d* 1 és fél centiméter. A karton körök mellett a kis Gyula is jól tud rajzolni és versenyre kel Márikával. A mama meg is mutatja, hogy miképpen lehet ezekkel megrajzolni a mesebeli Juliskát és Jancsikát. A *d* körből rajzoljuk a

fejét, alája a *c*, végül *b* kört. Egy pár vonallal egészítjük ki még a rajzot — s kész Jancsika és Juliska.

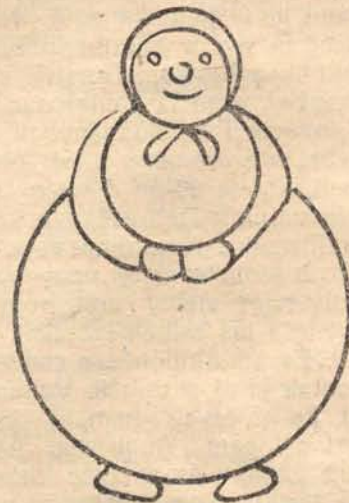


— No, poéta, szólt az apus, erre monddi verset ha tudsz.

— Mindjárt, apus, csak elébb lerajzolom a boszorkányt, aki Jancsit és Juliskát meg akarta enni.

— Már ezt szeretném látni.

S lám, Gyuluska minden segítség nélkül megrajzolta a boszorkányt, így ni!



— Nos, halljuk a verset! biztatta apus Gyuluskát.

— Hát, mondá Gyuluska, amikor Jancsi és Juliska felmásztak a boszorkány mézes kalácsból épült házának a fedelére s ott a mézes kalácsot enni kezdték, a boszorkány kivisitott a házból:

Ki kaparász, mi kaparász?
Ma még összeomlik a ház!

Ám az okos Jancsika így felelt:

A szél fujja, kaparássza,
Az ablakot mind az rázza.

— Nagyszerű, mondta apus. — Hát még ludsz-e verset Jancsira és Juliskára?

— Meghiszem azj! Amikor Jancsi és Juliska belökték a gonosz boszorkányt az égő kemencébe s az erdőből elindultak hazafelé, egy nagy folyóhoz értek, s busultak erősen, mert a folyón nem volt hid. Most hogy menjenek át rajta? Áldott szerencsére a folyóban uszált egy szép fehér kácsa. Nosza, szólt Jancsika a kácsának:

Kácsa, kácsa, édes kácsa,
Végy a fehér hátacskádra,
Még csak egy szál palló sincsen,
Kedves kácsa, ne hagyj itten!

— Szép a vers, szép vers, mondta apus, de ha jól emlékszem, ezt valaki más gondolta ki, nem te.

— Hát mondtam én, hogy én gondoltam ki? méltatlankodott Gyuluska. Te azt kívántad, apus, hogy mondjak verset Jancsikára és Juliskára is, s nos — mondtam.

— És hol olvastad ezeket a versikéket?

— Ezeket bizony az Elek nagyapó meséjében. Ugy szeretném még egyszer elolvasni! De nincs meg a könyv, amelyikben benne volt.

— Tudod, mit? Irjál egy szép levelet nagyapónak, s kérd meg, hogy mesélje el a Cimborában is. Magam is szeretném még egyszer elolvasni ezt a gyönyörű mesét!

(Szombahely)

(Folytatása következik.)

Beszámoló a nyári vakációról.

Harmadik közlemény. —

Vargha Árpád, Marosujvár: Kedves jó Nagyapó! Ezen a nyáron nagy öröm ért, mert megláttam szép Magyarországot. Apuka megígérte rég s anyuka is beleegyezett, hogy amikor Magyarországra megy, engem is elviszen. Julius 29 én, amikor már az utlevél is készen volt, vízzel ellátva, utrakeltünk. Marosujvárt ültünk vonatra délután és este 11 órára Nagyváradra értünk, ahol megháltunk npukákék jóbarátjánál. Másnap reggel 8 órakor tovább mentünk és nemsokára Biharpüspökiben voltunk, ott megvizsgáltak, ami kissé kellemetlenül érintett, de meg történt ez is. Aztán vonatra ültünk és egy-kettő tul voltunk a határon. Borsnál volt a magyar vámvizsgálat, ezen is hamarosan tuestünk s indultunk tovább. Püspökladányban át kellett szállni a debreceni vonatra, mert első utunk Debrecen volt, ahova 30-án délután érkezünk, Három napig voltunk Debrecenben. Láttam a szép nagy református templomot és a Csokonai-meg a Kossuth-szobrot. Szép nagy város Debrecen, de oly nagy meleg volt, hogy a forró homok leégette a kis csibék lábujjait. Sohasem láttam ilyen. És amit különösen csodáltam, lábujj nélkül tudtak járni a csibék. Vettünk debreceni perecet, de az olyan kemény volt, hogy majd beletört a fogam. Augusztus harmadikán újra vonatra ültünk és a szép hortobágyon mentünk keresztül. Nem láttam a végét, oly nagy a Hortobágy. Láttam legelni a szép méneseket és a gulyákat. Este 8 órakor voltunk Budapesten a szép magyar fővárosban. Milyen nagy város ez a Budapest! Itt mindenütt villamossal jártunk, de először kimentünk Budafokra, ahol egy nap pihentünk, onnét aztán a balatoni vonattal tovább utaztunk. Utunk a szép Balaton mellett viit el és láttam a vonat ablakából a gyönyörű nap felkeltét a Balatonból és láttam

sok vitorlás hajót. Zánka-Köveskálón szá tunk ki, ahol nagy vihar ért minket. A vihar elmúltával kocsiba ültünk és Nagyvázsonyba mentünk rokonaink látogatására Kicsi mezőváros ez, de arról nevezetes, hogy ott lehet látni a törökverő Kinizsi szobrot és a Kinizsi vármot, melynek a tornyát én is megmásztam. Utunkban több falun mentünk át, nevezetesen Mencshely falun, ahol a Kossuth Lajos fiait menekülésekor elrejtették. Nagyvázsony szép magyar község. Itt hat napig voltunk és voltam a Bakonyban is, a sógorbácsiival vadászni. Aztán egy reggel vissza-indultunk, újra láttam a szép Balatont, s amíg a vonatra vártunk, úgy elgyönyörködtünk benne! Estére értünk újra Budapestre. Másnap elmentünk a városba szétnézni. Én legelőször az állatkertbe vágytam. Ott igazi csodálat fogott el. Bár sokszor láttunk sok szépet, de amit ott lát-tam, sohasem felejttem el. Láttam az otromba vizilovat, az elefántot, jegesmedvét, jaguárt, oroszlánt, tigrist, majmot, pupostevét, zsiráfot, kakadut stb., szóval mindenféle állatot. Innét elmentünk megnézni a Magyarok bejövetele körképét, a városiigetet, és a látványosságok tündérvilágában is voltunk. Másnap a Nemzeti Muzeumba mentünk, a régiségárba, ahol sok ősi dolgot, hazai lobogókat, fegyvereket, véteket láttunk. Egy más részében külön látni lehetett az Eskü a Vérmezőn című képet, amely olyan, mintha élnének rajta az emberek. Ezenkívül voltunk az Országházban is. A Dunán is hajóztunk. Szóval kijutott az élvezetből, bele is fáradtam. Ilyenképpen a napok gyorsan teltek, s nekünk haza kellett indulnunk. Még sok látni való lett volna, de még lesz alkalom jobban meglátni és megismerni szép Magyarországot.

Augusztus 15-én utra keltünk hazafelé. A nyugati pályaudvarnál ültünk vonatra délelőtt és este már Nagyváradon voltunk. Nagyváradon

megpihentünk egy napig, aztán elmentünk Bihar-díszegre az anyuka szülőföldjére, ahol csak egy napig tartózkodtunk, onnét tovább mentünk Erzsőlőre, a nagymama látogatására, ahol egy hétig időztünk. Egy hét múlva ismét visszamentünk Nagyváradra, ahonnét aztán egyenesen haza jöttünk Marosujvárra. Alig hogy haza jöttünk, újabb kelemes kirándulásra vittek apukáék: a tordai hasadékba. Tordáig vonaton mentünk, ott kocsit fogadtunk, mely Szint felé vitt min-et, egészen be a hasadékba, ahol egy kis vizimalom udvarába érkezünk éppen délelőtt 11 órára, amikor el kezdett esni az eső. Igen lehangolt ez minket. Nem volt mit tenni, bemenekültünk a malomba, ott szépen megebédeltünk. Amikor az étédnek vége volt, az eső elmúlt s legnagyobb örömünkre kisütött a nap. Rögtön nekivágtunk a hasadéknak, melyben lépten-ny mon, szebbnél-szebb látványban volt részünk. Végre a Balika várába érkezünk. Ez két szembe levő nagy barlang, s mi ezeket megmásztuk és addig mentünk, amíg csak lehetett. Hatalmas nagy csarnok ez, az egyik olyan mint egy nagy templom. Innét kijöve, egész nap gyönyörködtünk e gyönyörű helyen, ahol apuka fényképfelvétel készített. Estefelé kocsira ültünk és visszahajtottunk Tordára, ott vonatra ültünk és rövidesen hazaérünk. Egy szép nap felejthetetlen emlékével lettem gazdagabb. De ide még visszavágyom, mert ennek a helynek a gyönyörűségével nem lehet betelni. Most már az iskola foglal el, de sokat gondolok a nyár örömeire s az a vágyam, hogy jövődben is ily kellemes nyaralásban legyen részem.

Kertész József, Torda. Kedves nagyapó! Julius egyik vasárnapján hatalmas, 80 lóerős teherautó gurult Sinfalva felé. Az autóban 35-40 főből álló vidám társaság ült. A hangulat elsőrangú volt. A társaság egy része, a lányok letakarták pokróccal a fejüket, hogy ne lepje meg a por. A többiek egy-egy fejet megkoppintgattak s erre nagy mozgás keletkezett a pokróc alatt. Várfalvára, a villanytelephez igyekeztünk. Utunkba esett Sinfalva is. Ott búcsu volt. Sok sok sátozt állítottak fel. Nagy a sürgés-forgás. A pecsenyesütők munkában. A falusi nép egész vásárt csinál a búcsuból. Mi nem álltunk meg, tehát csak futólag láttam a búcsut. Délelőtt féltizenegyre érkezünk Várfalvára. A villanytelep éppen működésben volt. Három óriási turbina hajtja a gépeket. Víz erőt az Aranyos szolgáltat. A víz a turbinákra négy méter magasból esik. A villanytelep 10-15 év óta nem volt működésben. Régen egy gipszgyárat látott el hajtóerővel és a falu világítással. Most el akarták aani és azért próbálták ki. Német mérnökök szorgalmaskodtak mindenfelé. Az összegyűlt áramot bevetették az Aranyosba. A halak félméternyire felugrottak a villamos áramtól s megfordulva a levegőben, estek vissza a vízbe.

A villanytelep mellett gyümölcsöskert van,

ahol barack és szilvaszüretet rendeztünk. Mire megnéztük a látványokat, a soffőr egy asztalt tákolt össze gerendából, deszkából és padot is, s ebéd után elmentünk fürdeni. A villanytelephez egy árok vezet, amely egészen cementből van. A folyón keresztül is betongát van építve és óriási betonfalak szabályozzák a vizet. Mint-hogy a vizet zsilipékkal elzárták a szeleptől, nyugodtan fürödhettünk. Felmentünk a gát fölé és ráültünk s úgy siklottunk le a sikos cementen. A gát alja egy félméterre van a víztől s mi olyan gyorsan siklottunk le, hogy másfél métert repültünk a levegőben. Fürdés után halásztunk is. Egyszer elcsusztam a sikos cementen és beleestem egy nyílásba, amely tele volt habzó vízzel és alig tudtam onnét kikapaszkodni. Egy falusi ember is halászott. Kézi hálóval fogdosta a halakat az egyik zsilipnél, ahol a fölösleges vizet szokták kiengedni. Egy félóra alatt vagy ötven tarab halat fogott.

Fürdés után megnéztük a turbinákat. Hatalmas kerekek adták át a felfogott erőt a dinamóknak. Azután elmentünk egyet sétálni a sinek mellett. Mire visszaérteztünk, már szürküldött. Felpakkoltunk és felültünk az autóra. Sz. Péter és én az autó tetejére ültünk fel, a soffőr feje fölött. Az autó elromlott Sinfalván egy kocsmá előtt és a férfiak bementek a kocsmá udvarára. (Az elromlást előre megbeszélték a soffőrrel, mert az asszonyok nem engedték volna meg, hogy ott megálljanak.) Sötét este lett, mire onnan elindultunk. A tordai hasadék fölől hűvös szél fuji. Az égen a csillagok teljes pompájukban ragyogtak. Tíz órára érkezünk haza és azzal a tudattal feküdtünk le, hogy sok szépet és tanulságosat láttunk és tapasztaltunk. (Folyt. köv.)

JUDITHOZ.

Irta: VIRSIK MÁRIA.

Emlékszel a kedves, szép napokra,
Melyeket együtt időlttem veled?
Megvan-e még a kis, fehér rózsá,
Melyet emlékül adtam volt neked?
A rózsát emlékkönyvedbe tetted
Többi kedves, kis emléked közé...
Azután elváltunk, — tán örökre,
És elindultunk más-más táj felé.

Elmultak a kedves, a szép napok,
Egy hosszú év mult el már azóta,
Az aranysegélyű emlékkönyvedben
Még sárgult a kicsi, fehér rózsá.
Mikor utoljára látuk egymást,
Olyan volt a lelked, mint e virág...
Vajjon nem sértette-e meg fényét
Ez a hámis, megrontó világ?

Ha egy csendes estén kezdedhez jut
Ez a néhány, fonyadt rózsalevél,
Nézz lelkedbe, csak egy pillanatra,
Nézd meg, vajjon még mindig oly fehér?
S hogyha igen, örülj neki nagyon
És vigasztald meg ezzel bus szíved,
De ha nem, fogd a fonyadt kis rózsát,
S emlékemmel együtt tűzbe vedd!

(Malacka, 1924. január hó)

A szénféreg.

(Történet a régi pásztoréletből.)

— Irta: CSANÁDY SÁNDOR. —

Javakorabeli pásztorember voltam — beszélte nekem egy öreg pásztor — lent a Sárközben Öcsény és Decs határában. Ott legeltetem juhnyájamat, a kibérelt területeken. Hatszáz darab juh őrzése volt reám bízva, s ehhez tartottam két bojtárt, két nyájörző kutyát, meg két terelő kuvasz'. A bojtárok még inasok voltak, a legfőbb bizalmam a két nyájörző, hatalmasan megtermett kutyában volt. A kuvaszok leginkább csak nappal teitek szolgálatot. És csak nappal szundithattam egy kicsit, bizony, akkor sem sokat, mert a nyáj folyton mozgott. Alig volt naponkint két órai alvásom. Egyfolytában legtovább hajnalban hunyhattam le a szemeimet, amikor a nyáj még csendben, nyugodtan állt és a tolvajok is eltávoztak már.

Egy ilyen korán hajnalodó reggelen beköszönt hozzám István öcsém, hogy menjek el vele Szekszárdra, a vásárra, mert elszegődött juhászbojtárnak s csizmát, subát, szűrte, meg más egyéb pásztori alkalmatosságot kell vennie.

— Elmegyek szívesen, öcsém, de csak holnap, mert hát nem lehet ám a nyáját csak úgy itt hagyni.

— Hát holnap, kora hajnalban indulunk, mihelyt a nyáj megáll.

— Jó!

— Másnap már éjfélkor ott volt az öcsém, de hát ilyen korán még nem hagyhattam el a nyáját, részint a farkasok, részint a tolvajok miatt, pedig az én két nyájörző kutyámnak nagy hire volt messze vidéken s csak a legbátrabb zsványok merészkedtek közel hozzánk. Jó bor mindig volt nálam, mert a szomszédos gazdák igen szívesen vették, ha területüket végiglegeltetem, mert az fölért egy jó trágyázással. Fizettek is érte emberségesen. Ki egy, ki két fertály borral. Ebből az ajándék-borból meg egy ürüből pompás lakomát csaptunk öcsém tiszteletére. A nyájra azonban mulatás közben is éberem vigyáztunk. Nem is történt semmi baj, pedig a szél ugyancsak hordta a havat, kavargott a vihar a fejünk felett. Tolvajoknak, farkasoknak igen kedvezett az idő.

— Még meg sem villant az első pitymalatot hirdető napsugár, István öcsémmel felkászolódtunk a nagy utra. A juhok fázósan bujtak össze a csikorgó htdegben, a bojtároknak csak a füle látszott a subából, a kutyáknak meg egy-egy rövid vonítása jelezte, hogy szenvednek a hidegtől. Jó meleg bort készítettem, jól megfűszerezve, hadd pótolja öcsém részére a még meg nem vett subát.

— Elindultunk.

— Alig voltunk két kilométerre a tanyától, rettentő vonítást, szörnyű kiabálást halottunk; olyanfélét, mint amikor valaki halálos veszed-

lembe jutott. Megdőbentem. Az öcsém arcán halálveriték gyöngyözött. A lárma, igen erősen, a mi nyájunktól jött. Jól hallottam, hogy az öregebbik bojtár segítségért kiabál. Meghököltem egy kicsit. Nem tagadom, a rémület közel járt hozzám, csak a régi, sok viszontagságot ért pásztorokdásomnak köszönhetem, hogy a rémület öcsémről át nem ragadt reám.

— Lassan elcsendesült a lárma. Nyugodt zsongás váltotta fel. Majd hallottam a kuvaszok csaholását, a fiatalabb bojtár kiáltását, amint a nyáját terelték össze,

— Tovább baktattunk öcsémmel.

— A vásárban találkoztunk tulsóféli (alföldi) pásztorokkal, akik szörnyű dolgot meséltek egy fenevadról, mely sok pusztítást tett nyájjaikban. Jó szerencse, hogy eltávozott már vidékükéről. Az ijabb pásztorok azt mondták, hogy gondolkodó, emberi lélek van benne, ereje meg nagyobb, mint az oroszlané. Valami csodaszörnynek festették le előttem. Persze, a képzeletükkel is nagyították azt a csudaállatot, melyről nem tudni, honnan jött, hová ment. Dél tájban a vásárban időző juhászok mind összejöttünk egy laciátorban, hogy jó forró cigánypecsenyét együnk. Ott azután találkozott közöttünk egy igen-igen öreg juhász, — volt az már száz éves is — aki így beszélt a fenevadról:

— Nem csodaszörny az. Én, aki talán valamennyiteknek nagyapja lehetnék, megmondom, hogy mi az és honnan jött, hová ment. Fekete farkas volt az, úgy is hívják, hogy szénféreg. Inkább az utóbbi nevén ismeretes az igen igen öreg emberek előtt. Onnan felülről, Szibériából, annak a hideg tartománynak a területéről vándorol le minden száz évben egyszer egy-egy ilyen fekete farkas, akarom mondani: szénféreg. Szénféregnek azért nevezik, mert fekete mint a szén, azután meg ott tanyázik Szibéria kiaknázott szénbányáiban. Bátor mint az oroszlan; vérengző mint a tigris; gondolkodik, mint az ember. Semmitől sem fél, csupán az öreg ember nézésétől, mintha tudná, hogy tapasztalt ellenféllel áll szemben. Ettől meghunyászkodik és többet arra a vidékre nem megy. Ha valamelyitek találkozik vele, ezzel a fegyverrel riassza el.

Golyó nem fogja. Csak fokossal lehet vele megbirkózni, aki meri.

Jól megjegyeztem az öreg juhász szavait, azután hazaindultam öcsémmel.

Késő este volt, amikor a nyájhoz értünk, pedig gyorsan haladtunk hazafelé, mert utközben kocsira találtunk. Otthon rettentő dolgokat meséltek a reggeli lárma okáról. Hogy egy szörnyű nagy fekete állat rontott a juhokhoz s tíz darab juhok egy szempillantás alatt letépte a

fejét és csak azt ette meg. Jött, ment, mint a fergeteg. A nagy nyájörző kutyák nem merték bántani, féltéken huzódtak meg a nyáj tulsó szélén. Az egyik kuvasz pedig még most is remeg féltében, alig-alig tereli a juhokat.

— Jól van, fiaim, csak nyugodjatok le, — mondottam, — ma éjjel megint eljő, de most már háromszor annyi birkának veszi le a fejét, ha nem sikerül elriasztanom. Ne kiáltsatok, ne sikoltsatok, hozzá ne üssetek, ha ide jön.

Őcsém a bojtárokkal lepihent. Én meg a nyáj azon oldalára ültem, ahonnan mondották a farkas jövetelét. A kutyák a tulsó oldalra mentek, mintha sejtettek volna valamit. A hóesés megállt, a hold világitott. Éjfélt felé járt az idő, amikor jó messze egy fekete pont kezdett morogni a havon, gyorsan közeledett, egyre nőtt. Néha úgy éreztem, hogy megáll a szívem vereése. Amikor a haladó pont mozgását is ki lehetett venni, felálltam, subámról leráztam a havat s merően, összeráncolt szemöldökkel vártam az érkezőt. Csak kampós botom volt nálam, más fegyver nem. No meg bátor tekintetem,

Tényleg az volt. A szénféreg. Amikor odaért, megállt szemben velem, lelapult, mintha reám akarna ugrani, morgott, fogát összecsatogtatta. Éreztem, hogy a vér kezd megfagyni ereimben, de tekintetem le nem vettem égő szemepárjáról, melyből rettentő zöld lánp lobogott ki. Hogy meddig néziünk farkasszemet, nem tudom, de nekem borzasztóan hosszú időnek tűnt fel. Életem minden eseménye átvillant agyamban, mint aki utolsó órájában végig tekint a lefolyt életét.

Egyszer csak megfordult a szénféreg és lassan, alig-alig lépegetve eltávozott, bozontos farkát végig huzta a havon, jelölve az utat, amerre elment. Vagy kétezer lépésnyire megállt, visszafordult, gondolkodott. Azután ismét csak felvette előbbi irányát és vérfagyasztóan nagyot ordítva rohanva távolodott el a fehér hómezőn.

Amikor már mint fekete pont sem volt látható, felkeltek vackaikból a betyárok; előjött őcsém is. Elképedve láttam, hogy őcsém megöszült, az ifjabb bojtár nem tud szólni, a vén bojtárnak meg még most is vacog a foga a félelemtől. A lutyák szűkülve somfordálnak oda. A birkák nyugtalanul bujtak össze.

A bojtár hangja csak két nap múlva jött meg. Őcsém ősz haja azonban sokszor hozza eszembe még most is azt a rettentő éjszakát.

Mondják, hogy az én szemöldököm is azóta van állandóan összeráncolva. Mintha mindig a szénféreggel néznék farkasszemet.

(Sárbogárd).

A Cimbora előfizetési ára:

Romániában

negyedévre	— — —	65 leu
félévre	— — —	130 leu
egész évre	— — —	260 leu

Csehországban

negyedévre	— — —	15 ck.
félévre	— — —	30 ck.
egész évre	— — —	60 ck.

Magyarországon

negyedévre	—	6000 korona
félévre	—	12000 korona
egész évre	—	24000 korona

Ausztriában

negyedévre	—	28000 osztr. korona
félévre	—	56000 osztr. korona
egész évre	—	112000 osztr. korona

Jugoszláviában

negyedévre	— — —	40 dinár
félévre	— — —	80 dinár
egész évre	— — —	160 dinár

Az előfizetési díjak a következő helyeken fizethetők be:

Romániában postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának Satu-Mare.

Csehországban a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlája javára az alábbi pénzügyintézeteknél:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.-t.

Helmeç: Bodrogközi Bank r.-t.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Illava: Illavai Hitelbank

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.-t.

Mukacevo: Beregmunkácsi Bank r.-t.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-t.

Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.-t.

Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.-t.

Presov: Eperjesi Bankegyület.

Roznava: Rozsnyói Bank r.-t.

Sevljus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországon

a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar-román faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Sza-badsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hirlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimbora egyedárusítója és főbizományosa.

**LEGSZEBB
LEGJOBB
LEGOCSÓBB** **KLISÉKET**
a kolozsvári Minerva R.-T. cinkografiai műintézete készíti.
Megrendeléseket felvesz a központi iroda  CLUJ—KOLOZSVÁR
Str. Regina Maria 1.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételeire egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

Szórejtvény.

— Beküldte: Szabó Juliska. —

ANDRÁS, UR, NÁNDOR, DÁVID.

E szavak kezdőbetűi helyesen összerakva egy folyam nevét adják.

Létrarejtvény.

— Beküldte: Kiszely Gyurka.

R	F
É	Á
K	R
E	Ó
C	N
C	Z
I	Z

Számrejtvény.

— Beküldte: Ney György. —

6, 5, 4, A paszuly másik neve.

2, 1, Szám.

3, 7, 8, Rossz.

9, 10, 11, 12, 5, A mustra másik neve.

14, 13, 1, 12, 15, Orvosok használják kötésnél.

16, Mássalhangzó.

1—16, Közmondás.

Pótló rejtvény.

— Beküldte Nauóvfszky Károly. —

I.

— é — p

— g — y

— ong — y

— o — b

— ll — ó

— ár — s

— n — g

— erebly — e

— le — s

— ongor — a

— lm — a

II.

— al — u

— bork — a

— étr — a

— lm — a

— rk — a

— api — r

— lo — m

— e — p

A kezdő betűk két nagy magyar író nevét adják.

Régi felirat.

— Beküldte: Marty Laci és Pista. —

HOL? LOHOL! ONAC

NEMV. AGIACI

AS . . . EMET!

Névrejtvény.

— Beküldte: Stern László és György. —

JULIA, REZSŐ, ÁDÁM, OLGA,

ANTAL, NÁNDOR, NORBERT, YVETTE

A kezdő betűk helyesen összerakva egy nagy költő nevét adják.

Betűrejtvények.

— Beküldte: Poláček Márton. —

Szem, szem, szem et, et, et

Szem, szem, szem et, et, et

lát

— Beküldte: Künstler Teruska. —

X X X 10 van, van, van,

X X X 10 van, van, van.

SCHICHT «SZARVAS» VÉDJEGYŰ SZAPPAN

A MŰLT IDEJENKOR ÉS JÖVŐ LEGJOBB SZAPPANA

Lloyd 2265

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Bajánai Dics) u. p. Nagy-
baczon, (Bajánai Mare) Háromszék megye (Jud.
Treiscaune) küldendő, akkor idejében kaptok
választ. A levélírás egyik fontos szabálya, hogy
benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben
s melyik hónap hányadikán!

Egy kedves, szép, okos fiú hírfelen halálának hírének köi
velem az édesapám: Pedure János marosvásárhelyi főszolgá-
bíró. Meghalt egyetlen fia, Laci, a szülők büszkesége, szép
reménye, vigasztalhatatlan bánatba borította a szülőket s kis
testvérhétet, Evikét. Értém és minden szülő megérti a kesere-
dett szívű apát, akit a óbarátok részvétele nem tud megnyug-
tatni, mert régi tapasztalataim, hogy az őszinte részvét is üres
szó a gyermekét vesztő szülőnek. Némán haladok el hát a
gyászba bontul ház előtt, de megőrzöm szívemben a kedves
gyermek emléket és sohasem fogom elfeledni az édesapám
meghalt kívánságát: Laci, a kedves újságát, mely addig az
édesanyja nevére járt, ez én a Laci nevére küldök. Gyö-
nyörül, könnyfakasztó gondolat! Némán haladok el a gyászba
bontul ház előtt, de könny-ímelek nem tudtam parancsolni. —
Virsik Mária Malacka. Nem állhatom meg, hogy leveledek
vállalás sorát ne közöljem: Hétről-hétre kénytelenek vagyunk be-
látolni, hogy a Cimbora valódi aranybánya. Sőt több annál,
mert a Cimbora-ból merített kincsek többet érnek az aránynál.
Az aranyat elvehetik fölül az emberek, de az Isten, szülő,
haza és egymás iránti szerető nemeresztéséért senki sem ir-
hatja ki a szívekből. Nagy hálával tartozunk mi, magyar gyer-
meknek, Elek nagyapónak, hogy öreg napjaiban is járadozik
érdeklődésben. Leveled további folyamata nagy szeretettel írsz a
VII. gimnázista Dávid Jenő verseiről, ami annál szebb töled,
mert te boldog is írsz verseket. Az anyuskád azt mondta: „boldog
anya, aki ezt a fiút magának mondhatja.” Én is azt mon-
dom, amit anyukád, boldog anya, aki a levél íróját magának
mondhatja. — Joannovits Katalin Temesvár. Mindketten könnyeztetek,
amikor a Testvérek című s indarabot olvastátok. Nem
csodálom, mert valóban szép szindarab s hiszem, hogy a Cimbora
olvasói sok helyen fogják majd eljuttatni. — Epslein Pál
Lugos. A kiadói, aki ha van felesleg s példány, elküldi a Börme
16-25. oldalát. Örvendek, hogy alig várod a Cimbora megér-
kezését. — Zsikóvits Bani Temesvár. Írtam a kiadói bacsinak, hogy
a 46. szám 61. kezdő egyetlen számot sem kaptam. Rejtvény-
közül válogatok. — Braunstein Sándor Arad. A lombfűrészelemből
intő kaptál, de azt írod, hogy már lúdsz lombfűrészelni. Csak
gyakorold magad a kézügyességben, mert még használni ve-
hető. A mellé nem s abad elhanyagolnod a tanulást sem. Remé-
lem, a nyert könyvet megtaptad. — Vajda Gyurka Dicsőszent-
márton. Ha elkészítenek a második felületi beiktetési táblák, a ki-
adói közölni fogja az újságban, a 25. számot póolja. Nem
hiszem, hogy a múlt évben csak egyszer írtál, mert jobban
szeretsz olvasni, mint írni. Azért csak gyakorold magad az
írásban is, mert a szép és helyesírás igen fontos. Egyébként
meg vagyok elégedve a helyesírással. — Farkas Mária
Kolozsár. Remélem, veled jó sikerült a vizsgád. Azért nem ha-
ragszom, hogy rég nem írtál, mert tudom, hogy sok a tanul-
valód. Én s levele, aztán következik a levélírás. Örömmel
látom édesanyád leveleket, hogy Laci unokámmal jó rátsá-
ban vagy. — Bischof Lajos Temesvár. Anyukád örül a nagyapó
képeknek, csak s jánálja, hogy össze van hájva, mert szeretné
berendeztetni. Szomorú szívvel olvasom, hogy édesapátok el-
csúszott 1914-ben az orosz harc ére és most anyuka egyedül
nevel tételek. Nem lehetek elég hálásak ezért édesan átoknak s
nem igyekezhetek eléggő, hogy mennél több örömet szere-
ztek neki. Tolmácsold édesanyádnak üdvözlőmet. — Varga-
gyerekek Feránándberg. A kiadói elír, hogy unokát írtál az
előzeteseket, s pótolja a második számot. Annak igen örö-
vendek, hogy megszerettétek a Cimbora-t. Szeretettel látlak un-
okáim táborában. — Mikos testvérek Arad. Elhiszem, hogy dr-
koltatok a vizsga előtt, s remélem, jól sikerült. — Falop Margit
Torda. Bizonyára tevedés: őt küldötté neked két példányt. Ha
van felesleges példány, a kiadói elküldi a Börmet, amelyet
te oly szívesen találsz. — Kertész József Abrudbányai. A kiadói
csúf értelem, hogy Abrudbányára költöztél. Amint időm
les, olvassom az irásaidat s majd megírom a véleményemet.
— Vidács Márta Beregszász. Írtam a kiadói bacsinak, hogy ezután
egyedül a te nevedre küldje az újságot. A fölösleges példány-
okat oszd ki barátáid között, hátha valamelyik megrendeli
a Cimbora-t. Mindnyájatok érdeke, hogy mennél több olvasója
legye. — Dvorzák Ferenc Arad. A karácsonyi számban nem
volt Börme-folytatás. Rejtvények közlő válogatok. — Stern László
és György Nagypárad. A kiskörös és Nagykoros rejtvényed jó ismer-
tő, a Kerekés Andor megjelölté könyvű. Új és nehezebb
rejtvényeket próbáljatok. — Nemes Gábor Torda. Csodálom, hogy
egyik számban sem volt regény-melléklet. Talán azért van ez,
mert akkor még nem voltál elég öreg. S a kretvényed sorra ke-
rül. — Puskás István Gyalafelévár. Látszik az irásodon, hogy
Aunungarten László, az én kedves, fiatal munkatársam a tan-
tód. Mithogy apukád mindig uton van, anyukád beteges, s nem
tud veled sokat foglalkozni, valóban szerencsés vagy, hogy
ilyen derék és művelt ifjú foglalkozik veled. Szívesen látom
ezután is leveleidet. — Bocskányi Gizuska Szamosújvár. Boldog
látom veled tudomásul, hogy leveleddel megvagyok elégedve s
hosszu és szeretetteljes üzenetem annyira felbuzdított benn-
teket a levélírásra, hogy meg a 4 éves Jancsi öcséd is egész
nap Elek nagyapónak ír levelet. Boldogságotokhozta, hogy a
kis Jancsi a Cimbora felületi előzetesét már is elhozta ne-
ked. Három kisebb testvércéddel és a nővéred zongorakísérete
melletti születek és a vendégek meglepetésére előadtatok a

pásztor-jelenetét, amely jól sikerült. Ennek én is örvendek, de
legjobban annak, hogy egészség helyreállt és most már
jár át iskolába. Szüleidek tolmácsold üdvözlőmet. — Fe-
jér Imre Zilah. Már febr. elején olvadni kezdte a hó nálatok s
bizony jó volna, ha mire ezt az üzenetet olvasod, végképen
itt hagyna Télapó, mert az ideitől hideg volt. Dicsőre-
dők, hogy Tima Bandi barátodnak ajánlott a Cimbora-t s
me is rendelték a szüleid. Irásod külön dicsőre-
dők. — Gálma Sándor Kolozsár. Az előzetes s kiegészítésül küldött 45
lelt továbbítottam a kiadói bacsinak, a rejtvény-
megjelölésével azonban lekésztél. — Faragó Emma Mezőtelek. Te is le-
késztél a megjelölés beiktetésével, amiben része van annak is,
hogy leveleddel Szatmárra küldted, pedig állandóan ott van az
üzenetek élén, hogy minden levél Kisbaczonra küldendő. — Neu-
mann Hanna Sepsiszentgyörgy. Eddig azért nem tudtam megjelö-
ni a rejtvényeket, mert igen sok a tanulivalód. Hiszen tanulivalód
lesz ezután is b. ven, de ha jól beosztod a idődet, jut rejtvény-
megjelölésre is. Irásoddal meg vagyok elégedve, rejtvényed
sorra kerül s elvárom ígéretdel beiktetését, hogy ezután gyá-
ran írsz. — Tiner Piroška Mezőtelek. Intézkedtem, hogy a kiadói
bácsi újságot küldjön Na y Elek malomtulajdonos címére. Szép
töled, hogy új látod kedves újságot megrendelésre. — Halmai
István és József Szilágysomlyó. Örömmel látlak unokáim sorában,
már csak azért is, mert úgy sincs nagyapátok. Ez bizony fáj-
dalmas érzés, magamról tudom azt, mert én egyik nagyapá-
mat sem ismertem, pedig amint sokszor mondták nekem, mind
a kető igen szerette és becézte az ú okát. Annak örvendek,
hogy születek is szívesen olvassák a Cimbora-t, azt azonban
csodálom, hogy leveleite re még nem kaptatok fölem választ,
mert jól emlékszem, válaszoltam nektek. A versesrejtvény sorra
kerül, a szám rejtvényről addig nem nyilatkozom, míg a meg-
jelölését nem közlitek. Kardos István rég nem írt nekem, ked-
ves születeknek tolmácsoltok üdvözlőmet. — Skrabán Nu-
sika és Jancsik Pankota. Töletek tudtam meg, hogy febr. 11-én
is van Elek napja, mert én a jul. 17-én írtam Mindenestire
jól esik, hogy mar most gratuláljak, mert a jókívánság soha-
sem fölösleges. — Szabó Klári, Anica és Gyöngyike Pankota. Ta-
nácsolom nektek, hogy ne használjatok ezen ú rózsaszínű
levélpapírost, mert annak is romja a szemét, aki rózsaszínű
levélpapírral ír s annak is, aki olvassa. Kívánságotok szerint,
ezután Gyöngyike nevére küldi az újságot a kiadói baci.
— Lusztig Erzsike, Kato és Imre, Magyarpécska. Azt írod, Erzsike,
hogy kicsiny a levélpapírosod, de így-készel, hogy minden elérjen
rajta, amit tudatni akarsz velem. Örömmel látom, hogy jól
si erült a vizsgátok, habár meglehetősen nehéz volt, mert
romái teleket kellett kidolgoznok. Azt is örömmel veszem
tudomásul, hogy Magyarpécskán a legjo b akartál sem ter-
jeszthetitek az újságot, mivel nincs ott olyan gyermek, akin k
nem járna. Ami kicsiny levélpapírosod illeti, egy egész oldal
teljesen üresen maradt s én s ivesen olvastam volna, ha egy
tetszű írod a papíros, oly szép és kedvesen írsz. — Guttman
Kató és Vera, Nagypárad. Úgy emlékszem válaszoltam levelekre.
Ha csalódnám, most, amint láthatjátok, válaszoltok. A betű-
rejtvények ismerősök, a pótlórejtvények közül egyet majd köz-
lök buzdi ásul. — Katz Miklós, Máramarosziget. Az a b. j., hogy
egy levélben több szám rejtvényének a megjelölését küldöd be,
sőt lakarekosság szempontjából ezt igen helyesen teszed, csak
vigyáznod kell arra, hogy idejében be is küldjed a megjelölés-
eket, mert ezáltal késztél. — Mayer Maci és Öcsi, Székelyföld.
Remélem, hogy azt a két könyvet, mit apukád egy ühözöttél
veled, eddig meg is kaptatok a kiadói bacsitól. A könyveket nem
Elek nagyapó árulja, mert ez a kiadói baci dolga. Elek nagy-
apónak éppen elég dolgot ad az újság szerkesztő se. Valóban,
rég nem írtál k, s látjuk a gyors irásodon is, hogy fulságo-
dál a nagyok foglalkozni. De azért volt annyi időtök mégis s en-
nek igen örvendek, hogy megdicsőrejték a „Börme-t”, mely
Maci szerint olyan gyönyörű, hogy még a szája is nyitva ma-
rad, amikor olvassa. Hisz n Szondi bácsinak is, tudom nyitva
marad a szája az örömtől, mikor olvassa ezt a nagy dicsőre-
tet. A két darab száz koronást, ugy-e, azért kültétek, hogy
lássa nagyapó, milyen kicsire zsugorodott össze? — Borabás
István, Nagyszeben. Kockarejtvényed sorra kerül, az irásodtól
külön megdicsőretek s még jobban meg foglak dicsőre-
ni, ha bővebben is írsz nagyapónak. — Barizs Laci, Des Régen nem
írtál, de azért sokszor gondoltál a kedves nagyapóra. Mind
alig várod, hogy a postás bácsi hozza a Cimbora-t, melyet
apuka is anyuka is szeret olvasni. A hó olvadásán ne busulj,
ha nem is lehet már korcsolyázni, mert mégis csak szebb a
tavasz, mint a tél és szebb az a virág, mely a földből bujik
elő, mint az, amely télen az ablakon látható. Szüleidek
tolmácsold meg üdvözlőmet. — Lebovics Sándor, Máramaros-
ziget. Nagyon örülök, hogy megismerkedtél a Cimbora-val és
sajnálom, hogy nem ismerkedtél meg hamarabb. A kiadói baci,
ha van belőle felesleges példány, elküldi neked azt a számot,
melyben az archépepe áll. A heberből fordított kis mese ismer-
ős, s ha már tudsz heberből fordítani, nagybőve ked-
ves ismerős mesét fordíts is. Felesleges munkát azért mégsem vé-
geztél, mert ezzel is gyakoroltad magadat a fogalmazásban.
Csudálkozom, hogy a pontos cím megírását kéred, hisz
állandóan ott van az üzenetek élén. A számrejtvényed sorra
kerül, de azt tanácsolom neked, hogy ezután toltal írd a le-
veleddet, és ne apró papíros születekre, mert alig tudtam ösz-
szeszedni het hüllő lapra írt dolgodat, és ezután egyenesen
címzéd Kisbaczonra a leveleddel, mert különben késztél a meg-
jelölésnek, mint ahogy most is késztél. — Sz. Nagy Béla, Ko-
lozsár. Föltétlenül elvártok tavasszal Kolozsárra, hogy az
összel elmaradt mesemondást pótoljam. Minden valójánúség
szerint tavasszal fel is megyek legalább egy hét e, ha nem is
mesemondásra, de pihenésre. Nem ugyan pihenésre van
szükségem, fi meg éppen elég mesét olvastok fölem a Ci-
borában s így könnyen nélkülözhetitek a mesemondást. Édes-
anyádnak ügöd meg, hogy már rég nem írt a Cimbora-nak. —
Radó Laci, Gabi és Zoli, Torda. Azt írod, Laci, hogy tavaly elv-

gezt. d a IV-ik gimnáziumot, abszolválál, de mivel édesapád szerén fizetésű tisztviselő s még három kistesztvéred is van, most nem tudod a gimnáziumi tanulmányaidat folytatni, már azért sem, mivel a fordai unitárius gimnázium megszűnt, idegenben pedig tanulni igen költséges lenne. Könyvkereskedő tanuló letél s szeretnél magánuton kereskedelmre készülni. A jó Isten segítségével felélt szándékodban. Erős akaratral és kitartással magán uton is kiművelheted magadat, aminek, amint leveledből látom, már megvetted az alapját. Nagy örömmel olvastam leveledből, hogy még az öt éves Lenke hugod is ugy szereli a Cimborát, mint te nagyobbak, s édesanyádnak minden nap el kell olvasnia Lenkének a lekáros Öcsikét, meg a Nagyapó köcsögkalapját. Az Uveggolyót kétszer is el kellett olvasnia édesanyátoknak, aki mind a kétszer megkönyözte ezt a megható szép történetet, mert nektek is négy kis testvérkétek van az égben. Tolmácsold édes jó anyádnak meg a részvéteket. Mélyen meghatott engem az ó nagy bána, mert nin s nagyobb bána annál, mintha gyermekeinket veszítjük el. A rejtvényeid sorra kerülnek. A kiadóbaicsi pedig a 11, 23, 33, 41 és 57 oldalal a „Börme” melékletét megküldi nektek, ha rendelkezik felesleges példánnyal, s nemkülönbön az arképe-zopp mel is. — *Vidék Testvérek, Torda.* Három meséskönyvet hozott nektek a jó angyalotok s mind a hármat nagyapóka írta, és el sem tudjátok képzelni, hogy tud nagyapó annyi szép mesét írni. A meseírás Isten ajándéka, s ha csakugyan oly szépek találjátok meséimet, ezért hálával a jó Istenem kفارoztok. — *Skrabán Nusika és Jancsika, Pankota.* Szép olvasható: n írtok le az „Itt a tavasz” című verset s már ezzel is hasznos munkát végeztek. Ha még nem is tanuljátok volna meg, érdemes volna ezt a verset könyv nélkül is megtanulni. A faláts kérdések ismerősek, újat próbáljátok kieszelni. — *Tolcsay Erzsike, Bánffyhunyad.* Egy emlékszem, kaptam tőled levelet és válaszoltam rá. Nagyapóknak igen jó eseti, hogy róla is megemlékeztl. — *Richter István, Beregszász.* A kiadóbaicsi megküldi a nyert könyvet, ha még nem kaptad meg, nemkülönbön pótolja a 40, 41 és 44 számot, ugyszintén, ha van belőle fölösleges példány a „Börme” regények is a legelső mellékletét és azt a számot, amelyben nagyapó arképe megjelent. — *Rosti Ince, Pankota.* Azt írod, Wolff Karsci nagyon örült, hogy Tök-mag őfelsége kihuzta a nevé s te is örülnél, ha a fiedet is kihuzná. Nem lehetetlen, hogy már ki i huzta, de minden esetre igazán megérdemeléd, hogy kihuzza a nevedet, oly szép nagy betűkkel írsz. Valóban, örömem telik az írásodban. *Kun János, Temesvár.* Annak én is igen örvendek, hogy pontosan érkeznek meg a szebbnél szebb számok, mert magam is arra töreksem, hogy mennél szebb újságot csináljak nektek, a kiadóbaicsi meg arra, hogy pontos n megkapjátok. A szám-rejtvényeid sorra kerül, a találos kérdései is jó, de nyomdailag nehéz volna összeállítani. — *Szondy György, Lugos.* Azt írod a eved alá, hogy nem az a Szondy György vagy, aki azokat a szép meséket írja. Ez körülbelül én is sejtettem, de szívemből kívánom neked, hogy ha majd nagy leszel, éppen oly szép meséket írjál, mint a milyeneket Szondy bácsi ír. — *Ordnillch Mór, Kolozsvár.* Kár volt kivágnod az újságból a rejtvényeket s ugy küldened be a megfejtést. Ha én még egyszer gyermek lehetnék s járna nekem a Cimborá, sajnálnám megcsontkifáni szegényf. Többet te se fedd ezt, mert hiszen e nélkül is beküldheted a megfejtést. S elég ha jelzed, hogy milyen című rejtvényt fejtettél meg. Ezáltal meg azért is kár volt kivágnod a rejtvényeket, mert te is késtél a megfejtés beküldésével. *Fróhlich Jolánka, Gyulafehérvár.* Szívesen teljesítem kérésedet s örömmel fogadlak unokáim seregébe, mint egyikét legújabb unokáimnak. Írásoddal igen megvagyok elégedve s örömmel várom ezután is leveleidet, de ezután egyenesen Kiszbaconba cimezd. — *Keresztes János, Ilona és Andor, Csikszere-dás.* Rendse-reint 7-8 nap azát érkezik meg a levél. Csikszere-dásból Kiszbaconba, hátha még nem is Kiszbaconba, hanem Szatmárra külditek a megfejtést, a honnan meg visszairányítják hozzám Kiszbaconba. Szóval jó nagy utat tett meg a leveletek s ne csudáljátok, hogy a rejtvény megfejtéssel lekéstetek. — *Zubovits István, Ditró.* Az előbbi eset történt a ditrói levelel is. — *Bozso Mária, Zenta.* Megkaptam a szerzből fordított mese elejét, s bár látom, már ebből, hogy közeli rokonságban van egy magyar mesével, azért csak fordítsd le az egészet és küld el nekem, mert érdekel, hogy mi az eltérés a két mese között. Az írásodra több gondot fordít, ha még oly sok dolog van is, lassan és gondosan írd, mert így hamarosan megromlik az írásod. — *Sigmund György, Aranyospécs.* Annak idején Ja ab Legénke megírta nekem, hogy együtt fekdítetek a fordai kórházban. Örvendek, hogy te is szerencsésen tulesztél askarlátan, arra azonban nem emlékszem, hogy levelet kaptam volna tőled. A kiadóbaicsi pótolja a 49, 50, 51, a 4 és 5 ik számokat, hogy behívtethed a Cimborát. — *Papp Annuska Ebesfalva.* Szívesen látlak unokáim sorában. Révay Babi, aki megrendelésre ajánlotta neked a Cimborát, igen kedves unokám. Nem untam meg a leveledet s nem találtam kuszának a soraidat. Várom ezután is a leveleidet. — *Schwartz Ilona Kolozsvár.* Majd írd meg nagyapóknak, hogyan sikerült az abszolváló vizsgád. Tök-mag király valóban rég nem harmónikázott, de majd figyelmeztetem, hogy éppen elég ideje pihen. — *Melchner Lilike Mezőteleg-tet.* Örülsz, hogy apukád és anyukád megrendelte a Cimborát, mert nagyon szeretted, különösen az Öcsikét és szépeknak találod a verseket is. En is örültem szép levelednek. — *Marosúj-várról egy unokám beküldte a 6. számú rejtvény megfejtését, de feledte a nevé aláírni, s így nem közölhetem nevé a megfejtők névsorában. — Hirsch Pirovka Kolozsvár.* A rejtvényeid sakkrejtvény akar lenni, de nem falalom benne a sakkrejtvény szabályait. Így, ahogy te megcsinálád a rejtvényt, nem tudnák megfejteni olvasótársaid. Má t eszelj ki. — *Szentpétery János és Inyó Marosvásárhely.* Örvendek a gyógyulásnak, de elszomorít, hogy Vásárhelyen tifusz-járvány van. Képzelm, mily nagy volt az örömed, amikor felgyógyulás után egy sereg Cimborát kaptál. — *Oláh Bözsike Temesvár.* Febr. 15-én kaptam meg a januári

rejtvények megfejtését, holott 10-ig meg kellett volna érkeznie, hogy neved a mese fők sorába kerüljön. Így ezáltal kimarad a neved. — *Neufeld Endre és Pal Kolo-svár.* A kiadóbaicsi pótolja a 3. számot. — *Gódi Jenő Kolozsvár.* A januári rejtvények meg fej-tésével éppen egy jártál, mint a decemberiekkel, későn küldted be a megfejtése-et. Kárpótollak azzal, hogy találos kérdéseid: d i sorra kerítet. — *Szombathelyi Gábor Kolozsvár.* Legjobban szeretted olvasni a „Tamás érdeklődik”-et, de a többi elbeszéléseket is szereted. Annak örvendek, hogy néha vasárnap előtt megkapod a Cimborát. Rejtvényeidből válogatok. — *Grosz testvérek Marosvásárhely.* Amint lejár a mostani pályázat, újat ízűdk ki, abban aztán részt vehetek. Rejtvényekből válogatok, a kiadóbaicsi pótolja a hiányzó számokat, más' or azonban azon melegb n reklamáljátok, ha valamelyik számot nem kapjátok. — *Nemes Gábor Torda.* A regénymelléklet végett írtam a kiadóbaicsi-nak, hogy a Cimborában megjelen betűrejtvényeket s akkor rá fogsz jönni most küldött betűrejtvényeid hibá-jára. A képrejtvények ismerősek. — *Zaharie Hedvig Csikszere-dás.* Szüleid örvendek, ha a neved benne van a Cimborában. Nyilván azért, mert látják a te nagy örömedet. Igen kedves, amit a te gyulafehérvári két éves unoka esztvéredről írsz, aki mindig Elek nagyapót és nagyanyót emlegeti. Azt azonban elfeledted megírni, ki az a te anyós unokatesztvéred. — *Had-nagy Györgyike Kovászna.* Már rég nem találkoztam mosolygó, nagy kerek betűiddel s örül em, hogy újra rám mosolyogtak. Csudalom, hogy nem kaptad meg a nyert könyvet. Nem kell neked a könyvért portót fizetni, nélkül is elküldi a kiadóbaicsi u-ra, mert bizonyos, hogy a te könyved valahol a postán vesztett el. — *Kálmán Erzsike Torda.* A januári rejtvények megfejtésével lekéstél, de a pontrejtvényeid sorra kerül. Valóban, rég nem írtál, de ezen nem csudálkozom, mert sok a tanulmányod. — *Biedy Lajos Arad.* Dvorzsák Feritől hallottad, hogy válaszoltam a leveledre, mert a 4. 5. számot nem kaptad meg. Remélem, jól sikerült a vizsgád. Erről majd értesít. Rejtvényeid egy része sorra kerül. — *Marty László Ipolyvás.* Nyitran laktok, de nem ott jársz iskolába, mert Nyitran nincs magyar iskola, így kerültél Ipolyvásra, ahol van magyar i kola. Ugy látszik, jól érzed magad ott, ha újságod is s érkesztessz, melyből meg is jelent 3 szám. Persze, a te újságod csak egy példányban jelenik meg 2 lv papiroson s 20 filléért köcsön adod az ipolyvásai gyerekeknek. Rejtvényeid javát közböni fogom. — *Hercz Rózi Torda.* Anyira megszeretted a „Cimborát”, hogy nehéz lenne tőle megválnod. Sok mesé könyvet olvastál nagyapótl, most éppen a Tatárjárat olvasod. És amikor olyan könyvet olvasol, amelyet nagyapó írt, mindig egy szeretnél látni nagyapótl. Eihiszem ezt neked, viszont te is hidd el nekem, hogy én is szeretnék látni téged, nemcsak akkor, amikor a könyvemet olvasod, hanem akkor is, amikor nem olvasod. A rejtvényeid sorra kerülnek. — *Horgos Iulka Dés.* Jónak találtam a rejtvényeidet, meg is fog jelenni, de türelmem kell várnod a megjelenésre, mert a beérkezé sorrendjében jelennek meg a rejtvények. Már pedig, amint láthatod az újságodból, rengeteg sok rejtvényt küldenek be olvasótársaid. A kiadóbaicsi pótolja az 5-ik számot, a januári rejtvények megfejtésével lekéstél. — *Makó Verona (Rb?).* Aranyos kerébe tetted az arképeket, mely most ott fűgg az ágyad fölött, de s omoru dologt is írsz: uyanis neked, mivel már a 14-ik évbem vagy, nem szabad tovább járnod a Cimborát, mert apukád nagyobb lányoknak való újságot rendelt. A Cimborát ugyan ezrével olvassák 15-16 éves lányok, nem beszélve a szülőkről, de én azonban szívemből kívánom, hogy épp ugy megszeresd a leányújságot is, mint a Cimborát. Mondanom se kell, hogy ezután is szívesen veszem leveleidet. A Babaszkivó című versedben van egy-két kedves strofa, de a verselésben még járatan vagy. — *Bandi Bácsi Marosvásárhely.* Ej, ej, hát te mit gondoltál nagypról, hogy nem veszi észre hamisságodat. Egy tanár nevében írtál levelet, aki állítólag nagyapónek osztályjárta volt. Nagyapóknak azonban igen élénk a memóriája s bizonyos abban, hogy soha sem volt neki R. E. nevű osztálytársa. Ha csakugyan tanár írtál volna a leveledhez melékelt kis történetet, egyenesen azt tanácsolnám neki, hogy hagyjon fel az írással, mert lehet valaki igen jó tanár, de ebből épenséggel nem következik, hogy jó ír is legyen. Viszont, ha egyenesen megírod nekem a neveddel, hogy te magad írtad ezt a történetet, akkor megdicsérlek, mert egy kis diáktól elég ügyes dolog a „Károly története” s egyben azt tanácsolnám neked, hogy olvásd figyelemmel a jelesebb elbeszéléseket s idővel írhatss még közölhető dologokat is. Így, édes fiam, így. — *Damokos Andor és Benci sepsizentgyörgy.* Jó ismerős a nevetek, de itt a Cimborában most találkozzom először a nevetekkel, s remélem, ezután hosszabb levelet írtok nagyapóknak. A januári rejtvények megfejtésével lekéstetek, de a februári nem. — *Kun János Temesvár.* Az bizonyos, hogy a fantáziád elevenen működik s általában ügyesen beszéled el Pista kalandjait, de vannak benne oly képtelenségek, amineknek még a legkalandosabb történetekben sem szabad lenniök. Mint városi fiu nem ismered s nem is igen ismerheted a mezőgazdaságot, s emiatt írhatss olvasni, hogy a buza-földön elaludt Pista gyereket az aratok kévébe kötötték, mivelhogy nem vették észre, s aztán a többi kévével együtt feltették a kocsi-ra s ugy vitték a malomba. Tudvalevő, hogy a buzakévtől először kicse-peitk s ugy viszik a malomba megörölni. Mindenesetre van már egy hasznod a kalandos történet megírásából, megtudtál annyit, hogy a buzát előbb kicsepeitk s ugy viszik elől a malomba. Egyébként a stílusod s az elbeszélő ügyességed dicséretet érdemel. Rejtvényeidből válogatok. — *Weinberger László Torda.* En minden levélre válaszolok s így bizonyosan válaszoltam a te leveledre is, ha olvasva-talmit írtál azokban, amire válaszolni szűkeked. Hogy mikor jár le az előfizetésed, arról majd a kiadóbaicsi értesít. A rejtvényeid pedig, ha elfogadtam, sorra kerülnek. — *Fischhoff István és Imre Nagyszentmik-lós.* A 4-ik számú rejtvényeid sorra kerül, a Cimborá 3-ik számát pedig pótolja a kiadóbaicsi. — *Friedmann Sándor Kolozsvár.* Tök-mag őfelsége kihuzta a nevedet, akkor bizonyosan meg is kapod a könyvet, vagy már meg is kaptad. — *Kreppel János Temesvár.* Képrejtvényeid jól vannak megszerkesztve, de sokszorításra nem alkalmasak. A pótlórejtvényeid sorra kerül.

REVOLUTIONARY KAPROK

THE REVOLUTIONARY KAPROK



BCU Cluj / Central University Library Cluj



REVOLUTIONARY KAPROK
A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
U
V
W
X
Y
Z
A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
U
V
W
X
Y
Z

REVOLUTIONARY KAPROK
A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
U
V
W
X
Y
Z

REVOLUTIONARY KAPROK
A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
U
V
W
X
Y
Z

REVOLUTIONARY KAPROK
A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
U
V
W
X
Y
Z



REVOLUTIONARY KAPROK
A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
U
V
W
X
Y
Z

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KAPROL

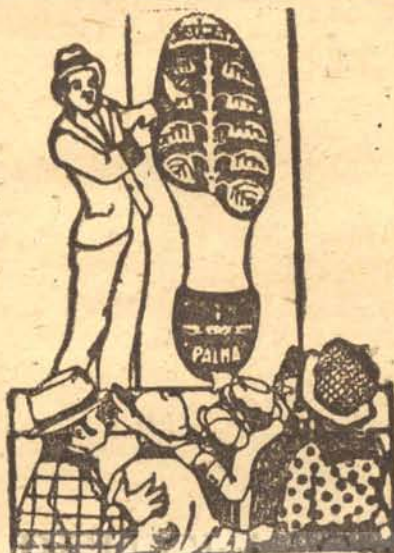
Jóízű, — csokoládéból van,
Kapható minden
gyógyszertárban

SIR A GYERMEKE?

Miért nem
HASZNÁL

HÓFER gyermek-
hintőport és

HÓFER gyermekkrémei ?
Lloyd 2331



Bácsi, Néni ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselj!

A magyar család teljes olvasmányükségletét kielégítik: a

PÁSZTORTÚZ

félhavi szépirodalmi folyóirat,

MAGYAR KISEBBSÉG

félhavi politikai szemle,

VASÁRNAPI UJSÁG

képes családi hetilap,

CIMBORA

képes heti gyermek-újság.

Ha a család fős a fent felsorolt 4 lapot együttesen megrendeli, ilyen uton tetemesen olcsóbban jut hozzájuk, mert a Pásztorlúz évi 350 lei helyett 300 lei, Magyar Kisebbség évi 216 lei helyett 180 lei, Vasárnapi Ujság évi 550 lei helyett 480 lei, Cimbora évi 260 lei helyett 200 lei, összesen tehát 1367 lei helyett 1160 leibe kerül a 4 kitűnő magyar lap együttes előfizetése. Külföldi megrendelésnél 20%-kal drágább a magas portóköltség miatt. A négy lapra együttes megrendeléseket felvesz a „Haladás” Lap- és Könyvkiadó B-t.
Cluj-Kolozsevár, Str. Regina Maria 14.
Forduljon hozzá mutatványszámokért.

A Cimbora új előfizetőihez!

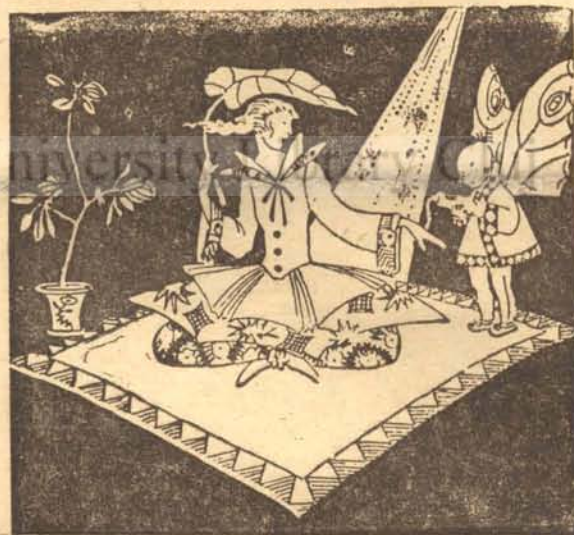
Rendeljétek meg a Cimbora

1923. évi

példányait díszes kötésben.

Első kötet 1923. január—június.
Második kötet 1923. július—december.

Egy-egy kötet ára 150.— leu.
A két kötet ára 250.— leu.



ELIDA krém
a bőrcsopóolásához.

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ

„ZABADSÁJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T. SATMA”

A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES BÁNDOR FELEL.

A SZÍNES OMLAPOKAT ÓOSVÁR REZBÓ RAJZOLTA

BERSON



**GUMMI SAROK
ÉS GUMMITALP**
a legjobb anyagból
MINOSÉGI MARKA